

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

PROSINEC 2010

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK
BLATNIČKA • BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES
HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA • JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA

18

Vážení čtenáři,

už jen dny zbývají do konce letošního roku a my bychom Vám chtěli velmi poděkovat za přízeň, kterou zachováváte našemu časopisu.

Moc si toho ceníme a pokusíme se vás nezklamat ani v příštím roce ...

Zároveň Vám přejeme šťastné a veselé Vánoce a hodně zdraví v roce 2011.

Rádi bychom také poděkovali mnoha lidem, kteří se v našem regionu věnují veřejné dobrovolné činnosti a není jim jedno, co se kolem nich děje.

Vaši práci si vážíme a budeme se snažit o ní nadále co nejvíce psát.

Mikroregion Ostrožsko, MAS Hornácko Ostrožsko, redakce časopisu

Výběr z obsahu

Vážení čtenáři, věřili byste tomu, že v lednu budeme spolu už čtvrtý rok? Je to tak, Mikroregion Ostrožsko přišel s časopisem *Krajem svatého Antonínka* v roce 2007. Tehdy ještě časopis tento název neměl a neměl ani současný formát, přesto už začínal získávat podobu čtení, které bude o zdánlivě „obyčejném“ životě a „obyčejných“ lidech, kteří žijeme tady kolem Antonínka.

Po prvním čísle jsem slyšel nedůvěřivé otázky typu, zda budeme mít co dát do druhého čísla, a pokud přece jen něco seženeme, tak v třetím už určitě budeme mít problém.

Jak vidíte, za chvíli budeme u dvacátého čísla a stále máme o čem psát, stále je kolem nás mnoho lidí, kteří jsou sami o sobě zajímaví nebo s pomocí dalších dokáží dělat zajímavá setkání či akce.

Těšme se proto na rok 2011, co nám přinese a co se objeví v našem časopise. Můžeme vám slíbit, že toho bude celá řada.

I když nový rok ještě nezačal, už teď je jasné, že mnohé bude záviset na nás samotných, na tom, jaký život si v té naší obci nebo v tom našem městečku sami uděláme, kolik budeme mít nápadů, chuti a ochotných kamarádů či známých.

Držme si palce, ať je co nejlvíce lidí, kterým není jedno, jak to s životem kolem nás vypadá.

Přejeme vám všechno dobré v roce 2011...

RB

Časopis *Krajem svatého Antonínka* bude rád publikovat příspěvky svých čtenářů.

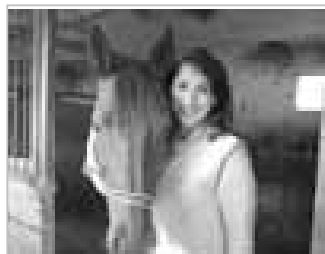
Posílejte nám prosím texty či fotky z dění v našem regionu, rádi otiskneme i pozvánky a další zprávy.

Pište prosím na mailovou adresu tic@ostrozska.cz nebo na adresu Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, 687 24.

Děkujeme!!!

UHERSKÝ OSTROH
10 - Sledovali jsme restaurování cenné zvonice

HLUK
11 - Hledali jsme mladé lidi, kteří mají zajímavé „koničky“

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES
12 - Zajímali jsme se, co to obnáší mít doma stárka

NOVÁ LHOTA
14 - Zúčastnili jsme se vzpomínání na hornácké Sáhary

VELKÁ NAD VELIČKOU
16 - Obdivovali jsme historii velického Hostince U Kotášků

OSTROŽSKÁ LHOTA
20 - Besedovali jsme s nejstarší ženou v Ostrožské Lhotě

LOUKA
21 - Prohlíželi jsme si unikátní kroniku Louky

UHERSKÝ OSTROH
23 - Byli jsme na otevření Domova seniorů

LIPOV
26 - Jeli jsme se podívat za lipovským vinařem

LOUKA
28 - Ohlíželi jsme se za životem tohoto 90letého myslivce

HRUBÁ VRBKA
38 - Vyjeli jsme na velmi zajímavou Hornáckou farmu

PŘÍLOHA MAS
34 - Ukážeme vám realizované projekty, podpořené MAS

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR

pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoníček, www.slovackoDNES.cz, radek.bartonicek@gmail.com, tel.: 602 433 970, Zuzana Skočková, Stanislav Dufka, Antonín Vrba

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 777 750 159

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Ranní roráty v adventním čase v Blatnici pod Sv. Antonínkem (FOTO: Lenka Fojtíková)

Uzávěrka pro posílání příspěvků do dalšího čísla: 5. Leden 2011

Děkujeme všem za vystoupení na slavnostech

Krojovaní a další vystupující dostanou celkem přes 400 tisíc korun

Mikroregion Ostrožsko děkuje mnoha a mnoha vystupujícím, kteří reprezentovali náš mikroregion na Slavnostech vína a otevřených památek v Uherském Hradišti. Děkujeme vám za vaše vystoupení, ochotu i čas. Jak určitě víte, vaše vystoupení se setkala s velkým zájmem návštěvníků slavností, kteří zaplnili nádvoří Reduty a odcházeli spokojeni s programem i celkovou nabídkou, kterou jsme pro ně připravili. Zároveň vám přinášíme informaci o rozdělení finanční částky, kterou jsme za účast na slavnostech získali.

Mikroregion Ostrožsko letos získal z Nadace Děti-Kultura-Sport příspěvek ve výši 636.165 Kč na podporu folklorního dění a rozvoje tradiční lidové kultury především v kontextu se Slováckými slavnostmi vína a otevřených památek 2010.

Starostové obcí Ostrožska na jednání správní rady ze dne 15. 10. 2010 jednohlasně odsouhlasili rozdělení finančního příspěvku z Nadace Děti-Kultura-Sport na čtyři části. A to tak, aby byly

pokryty náklady na organizaci společné reprezentace, byli odměněni krojovaní i vinaři, a aby v každé obci měli uchovány sváteční lidové kroje.

Částka ve výši 101.945 Kč je určena na pokrytí nákladů, které byly vynaloženy mikroregionem v souvislosti s realizací společné reprezentace.

Částka ve výši 105.000 Kč je určena 7 obcím Ostrožska na obnovu svátečních krojů.

Částka ve výši 7.120 Kč je určena

na pro vinaře, kteří se příští rok zúčastní výstavy vína. Stejně jako letos dostanou čestnou vstupenku.

Částka ve výši 422.100 Kč je určena pro krojované a účinkující folklorní soubory a muzikanty (700 Kč na osobu).

Finanční příspěvek budeme poskytovat na základě uzavřené darovací smlouvy se všemi zainteresovanými folklorními soubory.

Jana Bujáková, manažerka Mikroregionu Ostrožsko

Moderátorka Eva Zajícová

Součástí slavností byla i velká krojovaná přehlídka. Vlevo jsou krojovaní z Ostrožské Lhoty, vpravo z Ostrožské Nové Vsi.

Ke slavnostem patří už také zpívání starostů. Ke zpěvu jim hrála Horňácká cimbálová muzika Miroslava Minkse.

Jak dopadly volby v našem regionu

Změny na radnicích: v Uherském Ostrohu, Blatnici, Hrubé Vrbce a na Suchově

Nová starostka Uherského Ostrohu Hana Přileská z ČSSD, která zůstává také radní Zlínského kraje.

FOTO: RB

Komunální volby na Ostrožsku a Horňácku přinesly zásadní změny na některých radnicích.

Nejviditelnější změnu zažil Uherský Ostroh, dosavadní starosta Vlastimil Vaněk z ODS sice získal ve volbách nejvíce hlasů, ale novou radnici nakonec vede Hana Přileská z ČSSD, která zatím zůstává i krajskou radní.

Podobný osud potkal také dosavadního starostu Blatnice pod Sv. Antonínkem Josefa Vavříka. Také jemu hodili Blatničané ve volbách nejvíce hlasů, také on ale musel „ustoupit“ nové koalici - novým starostou Blatnice je Vladimír

Hanák ze sdružení Za úspěšnou obec.

Na dalších dvou místech, kde je nové vedení, dosavadní starostové už nekandidovali. Na Suchově si zastupitelstvo zvolilo do čela Petra Horňáka ze sdružení se zvláštním názvem - Spokojený občan na prvním místě. Naopak v Hrubé Vrbce vyhrál zástupce klasické a tradiční politické strany - Martin Tomeš z KDU - ČSL.

Ve všech zbývajících obcích a v městečku Hluk obhájili své vítězství dosavadní starostové. To ukazuje, že tito lidé mají v naprosté většině v obci i v zastupitelstvu

Nový starosta Blatnice pod Sv. Antonínkem Vladimír Hanák. Vlevo jeho místostarostka Svatava Blahynková.

FOTO: RB

velkou a dlouhodobou podporu. Na některých místech doprovázely volby emoce, které se ještě zvyšovaly před volbami nových starostů a přenesly se také na ustavující zasedání zastupitelstva. Například v Uherském Ostrohu prohlásil starosta, že skládá mandát a podobně se zachovalo pět dalších zastupitelů, kteří s ním byli na kandidátce.

Bylo by potěšitelné, kdyby povolební emoce postupně vyprchaly a lidé se v jednotlivých místech, ať jsou z kterékoliv strany nebo sdružení, snažili spolupracovat. Jedině tak je totiž možné, aby se ob-

cím a měštům dařilo, pokud bude v těchto místech vládnout apatie nebo vzájemné rozpory, těžko se budou takové obce či města rozvíjet.

Všem nově zvoleným zastupitelům redakce našeho časopisu gratuluje a drží palce. Mnozí z nich už jistě vědí, nebo poznají, že práce pro druhé je mnohdy obtížná, nevděčná a nedocenená.

RB

(Na www.slovackoDNES.cz najdete k volbám řadu videoukázek i fotek)

Nové starosty mají také dvě menší obce na Horňácku. Vlevo je starosta Suchova Petr Horňák, vpravo starosta Hrubé Vrbky Martin Tomeš.

FOTO: Antonín Vrba

Největší zájem o ustavující zasedání zastupitelstva byl v Blatnici pod Sv. Antonínkem, kde byl plný kulturák, včetně galerky. Naopak, v některých obcích nepřišel skoro nikdo.

FOTO: Lenka Fojtíková

Bud' vítán,**advente ...**

Venku bude tma, před zimou se už budeme chránit teplou bundou či kabátem, a možná se už bude nad ránem, ve světle nočních lamp, třpytit první sníh. Takové budou zřejmě následující prosincové dny, kdy se bude blížit advent a děti půjdou na roráty.

Ranní roráty, prosinec 2009, Slovácko

FOTO: Lenka Fojtíková

Roráty? Přiznám se vám - není to tak dlouho, co jsem ještě netušil, cože to ty ranní roráty vlastně jsou. Domů na Slovácko jsem sice jezdil, ale jen o víkendech, a v takové dny nikoho jít na roráty neuvídíte.

Až v posledních třech letech jsem roráty objevil a začal poznávat, o čem vlastně jsou.

Na první pohled by se mohlo zdát, že jde skoro o jakýsi druh týrání dětí: Budit je hodně brzy, ještě dříve, než jsou zvyklé vstávat do školy, když to není vůbec povinné? Posílat je kdesi do nevytopeného kostela? A chtít po

nich, aby někoho tak brzy poslouchaly? Co to je jen za nápad?

Někteří z nás by se takto určitě divili, otočili se v posteli na druhou stranu a spali by dál. Jiní ale z postele vyskočí, vezmou děti za ruku a pomalu s nimi kráčí tam, kde už čekají další děti.

Některé mají lucerničky, ve kterých jim svítí svíce, jiné mají elektrické světlo, nebo třeba malé pochodně. Všude je ticho, děti šeptají, aktovky do školy mají pochozené na hromádce. Zvuk kostelního zvonu, roráty začínají...

Čím pro děti jsou? Možná ze všeho nejvíce přípravou a těšením

na Vánoce a vše kolem nich, chvílemi, kdy můžou toto těšení prožívat mnohem více než při onom spaní v posteli.

Po takových probuzeních se děti dozvídají o adventu, věncích, postní době, skromnosti i lásce, která má mít v jejich srdcích co největší místo.

Budme šťastni, že Slovácko a náš mikroregion patří k místům, kde lidé ještě roráty ze svého života nevyhubili, ani nedopustili to, aby jejich děti o takové ranní vstávání a seznamování s tradicemi a vírou přišly.

Vždyť i díky takovým rorátům a dětem přichází do mnoha rodin čas adventu a Vánoc mnohem srdečněji, tišeji a vlídněji, možná v nich není ani tolik místa pro spěch a vyplazený jazyk, s kterým často padáme na Štědrý den únavou a vysílením na pohovku.

Nyní ještě máme na všechno čas. Období rorátů, půstu, adventu i svátků vánočních máme před sebou. Zkusme nespěchat, jinak budeme jako cestující v super rychlíku. Krajina před námi bude okouzující, ale my ji zahlédneme jen z okna a proženeme se jí ohromnou rychlostí. **RB**

Jaký byl podzim? Na víno skoupý

Vinohrady na Antonínku, žena z Nové Lhoty při práci. FOTO: RB

Podle kalendáře se zdá, že podzim je rovnocenný s jarem, létem i zimou. Jenže ve skutečnosti je tomu jinak, podzim je určitě nejkratší, nenápadně začíná a ještě nenápadněji končí - po pár týdnech je fuč. I náš časopis se s podzimem téměř mívá, jedno číslo vychází v září, kdy je ještě příjemné letní teplo, a další už v listopadu, kdy je téměř zima.

Jaký byl tedy letošní podzim? Začal brzy, už na konci srpna se ochladilo a venkovní koupaliště definitivně zavřela své brány. Potom naštěstí přišla řada velmi pěkných slunečních dnů, ale vínu letos počasí moc nepřálo. Úroda nebyla dobrá, i v okamžiku, kdy jsem fotil tuto fotku ve vinohradě přímo na kopci sv. Antonína, na kterém je žena z Nové Lhoty, obtížně jsme hledali střepec plný hroznů. Uvidíme, jaký bude začátek zimy. V polovině ledna, kdy vyjde další číslo našeho časopisu, si to tady na stránkách řekneme.

RB

Poslední letošní pouť

Velmi pěkné počasí doprovázelo věřící, kteří přišli na Antoníněk na letošní poslední pouť, Dušičkovou pouť. Po mši se několik desítek lidí vydalo na křížovou cestu, která má - jak možná víte - čtrnáct zastavení. Jedno z nich můžete vidět právě na fotce. Přenést tuto atmosféru do novin je nemožné, ale tak jako mnohé jiné chvíle na Antonínku, i tato byla možností zamyslet se nad svým životem. Vždyť na křížové cestě mohli věřící slyšet třeba tato slova kněze: „... Ženy, osušte slzy nejen svých dětí, příbuzných a přátel. Buďte milosrdná jedna k druhé, mějte soucit s trpícími, opuštěnými a zklamanými...“. Videokázku z poutí najdete na internetových stránkách www.slovackoDNES.cz

RB

Poslední teplé dny letošního roku bylo na Antonínku opět rušno. Na kopec mířily nákladáky s hlinou a také bagr, který tuto hlinu upravoval. Důvod byl jednoduchý - blatnický farář P. Zdeněk Stodůlka chce, aby plocha před novým polním oltářem byla co nejvíce rovná a lidé v zadních řadách či po stranách nestáli o stupínek níž. Samotného P. Stodůlku přitom bylo možné vidět na místě hodně často, a to i za volantem „větráky“. Mnoho práce odvedli také dva muži na fotce vlevo, pan Kuřina už patří k inventáři tohoto poutního místa, dobrovolně a zdarma tady odpracoval tisíce hodin. Pomáhal mu muž vpravo, pan Míšek, který se ocitl na seznamu nezaměstnaných a pracoval pro radnici za peníze pro nezaměstnané. Tyto peníze ale úřadu práce došly a ten zaměstnávání lidí bez práce stopl.

RB

Antoníněk si vyhlédli jako místo pro focení dětí „dospěláci“ kolem folklorního souboru Vavřínek z Blatnice pod Sv. Antonínkem. Měli ale smůlu na počasí, zrovna v době focení foukal silně vítr. Nakonec jsem si děcka takto seřadil a vyfotil, Antoníněk je krásné místo i k focení.

RB

Blatnická zastavení

Často slyším o tom, jak málo ubytovacích míst v našem regionu pro turisty je. Při návštěvě Blatnice jsem ale potkal tyto bratry Valáškovy, kteří mají za sebou Pension Parnas s ubytováním pro několik desítek lidí. Konkrétně - můžete si u nich vybrat z 9 pokojů dvoulůžkových a 7 pokojů čtyřlůžkových. Na pokojích je WC i sprcha. V přízemí jsem si rovněž všiml velké společenské místnosti i krbu, na Parnasu je prostě vidět, že ho bratři po koupi hodně vylepšili.

Když jsme si povídali o zájmu turistů, Valáškovy byli poměrně spokojeni, o víkendech mívají většinou obsazeno, horší je to přes týden. Zároveň si i postěžovali, že turistům citelně chybí v Blatnici cyklostezky, zejména, když ze sousedního Veselí nad Moravou, Uherského Ostrohu nebo Ostrožské Lhoty už jde po stezkách jezdit. A ještě pro upřesnění. Vlevo je Luboš Valášek, vpravo Stanislav Valášek.

RB

U blatnických búd jsme potkali paní Marii Perutkovou, a to přímo před jejich rodinným sklepem, jehož vchod vyzdobila ornamenty právě paní Perutková. Její „rukopis“ byste našli i na dalších místech v Blatnici. Pokud jste si přečetli v nedávno vydané brožurce Mikroregionu Ostrožsko jako autora ornamentů v Blatnici někoho jiného, nenechte se mýlit, šlo o chybu redakce. Paní Perutkovou učil malovat její tatínek, dodnes vzpomíná na to, jak ji posadil ke stolu a společně malovali. Paní Perutková ale umí spoustu dalších věcí, jak už jsme v časopisu psali dříve, má například velkou sbírku šicích strojů a s paní Kuřinovou a starostou Josefem Vavříkem se postarali také o vznik místního muzea. Malování ornamentů má v Blatnici tradici, dříve je malovala Jiřina Petráturová, nyní pokračuje její dcera Irena Slezáková. Ornamenty malují také manželé Janečkovi a Antonín Lukáš.

RB

Bylo krásné počasí pozdního léta a takto se před svou restaurací s penzionem v Blatnici pod Sv. Antonínkem posadil jeho majitel pan Laga. Pokud byste chtěli vědět ještě více - luštil si v novinách křížovku. Mnohem častěji jste ho ale mohli v minulosti vidět v pořádném poklusu, dokonce je možné, že vás i obluhoval. Pan Laga totiž pracoval například v dřívější vinárně na zámku ve Strážnici i v blatnickém Rozkvětu. Nakonec se rozhodl postavit si vlastní restauraci hned na pozemku, který sousedí s jeho domem, u hlavní silnice, kterou se do vesnice sjíždí z Antonínku. Pěkný podnik, ve kterém je navíc nově i ubytování.

RB

Při našich cestách do Blatnice pod Sv. Antonínkem v minulých týdnech jsme se zastavili například na tamním Vinobraní, kde velký počet lidí sledoval bohatý kulturní program. Po jeho skončení si takto poseděli členové blatnického mužského sboru s některými „kolegy“ z novoveského sboru. Tradice obecního Vinobraní tak získává v kalendáři stále významnější místo, velkou zásluhu na tom měla například paní Kuřinová s dalšími dobrovolníky.

RB

Sokolky z Hradiště pod Antonínkem

Kdyby existovala kniha, do které by se zapisovali všichni ti, kteří od Blatnice nebo Ostrožské Lhoty stoupají po svých do kopce k Antonínku, byla by taková kniha úplně plná. Málokdy se ale stane, aby do kopce takto kráčelo hned deset žen, které vidíte na této fotce. Můžeme prozradit, že byly z Uherského Hradiště, kde chodí cvičit do Sokolu. Kromě toho ale dělají řadu dalších aktivit, mezi které patří i výlety. Vždy na podzim se vydávají i do našeho regionu s tím, že program mají dopředu naplánovaný. Do Lhoty přijedou autobusem, poté si sednou na něco sladkého do cukrárny U Budařů, odkud jdou přes Antonínek do Blatnice pod Sv. Antonínkem. Tam, v řeznictví U Valášků, už pro ně byly připraveny řízky. Ještě bych mohl dodat, že jedna z žen pochází z Ostrožské Nové Vsi, ale už 33 let žije v Uherském Hradišti - jde o ženu, která jde čtvrtá zprava.

RB

Obětavé ženy ze Lhoty

Tyto dvě ženy jsem trošku zaskočil s fotákem ve chvíli, kdy kráčely do Zoologické zahrady v Lešné. Za sebou měly celý autobus dětí a dospělých, kteří také do zoologické mířili. Nejdříve bych měl tyto ženy představit - paní Ludmila Bartoňková (vpravo) a Františka Malušová. Velmi obětavá dvojice, která toho dělá mnoho pro život ve lhotské farnosti i samotné Ostrožské Lhotě. Můžete je vidět při organizování řady věcí, mezi kterými byla za odměnu i cesta do zoologické pro děti kolem lhotské farnosti. Paní Bartoňková má navíc se svým mužem na starosti „provoz“ místního kostela, což s sebou přináší samozřejmě práce „jako na kostele“.

RB

Děti rostou a rostou, ale Domeček v Ostrožské Lhotě pro maminky s malými dětmi funguje úspěšně dál. Zatím poslední akcí mamínek byl bazar dětského oblečení, které si mohli zájemci nakoupit za výborné ceny v Pastoračním domě P. Šuránka - právě tam má Domeček svůj azyl. Při naší návštěvě jsme zastihli dvě maminky, které měly službu poslední den bazaru. Vlevo je Jitka Bačiková, vpravo Jana Matuščíková. A kromě nich tam byla i jedna maminka z okolí, která uvažovala o podobném bazaru. Lhotskému Domečku držíme palce, aby se mu nadále dařilo jak dosud a dál pořádal i bazary, jejichž příprava zabere maminkám spoustu času.

RB

Paní Vlad'ce Morávkové se podařilo v listopadu zorganizovat další ročník Ostrožské pastelky, což je soutěž v aerobiku jednotlivců v rámci VZP L. Diamonds Aerobic Tour. Celý název zní poněkud složitě, jednoduše by šlo napsat, že jde o sportovní akci, při které se sejde v Uherském Ostrohu tolik sportujících dětí jako nikdy jindy v roce. Obrovský dík za to patří právě paní Morávkové a jejím spolupracovnicím, které musí udělat mnoho pro to, aby takové akce vůbec mohla být. Navíc Vlad'ka Morávková je sama cvičitelkou aerobiku, počet dětí, kterým se věnovala a věnuje jde do tisíců. Na www.slovackoDNES.cz najdete video ze soutěže i povídání s touto ženou.

RB

Zachráněná památka

Až budeme my nebo naši následovníci obdivovat obnovenou krásu zvonice na Ostrožském Předměstí v Uherském Ostrohu, měli bychom vzpomenout i tyto čtyři dívky. Právě ony totiž jako restaurátorky pečlivě vracely v minulých měsících krásu zvonici, která byla zachráněna pět minut po dvanácté. Jejich vedoucí Markéta Müllerová je první zprava.

Venku už byla tma, já zrovna jel kolem zvonice v Uherském Ostrohu a k velkému překvapení jsem si všiml, že na lešení, které vyrostlo kolem zvonice, svítí nějaké světlo. Kdo by tady před

devátou večer svítil? Přes bezpečnostní síť nebylo vidět, a tak jsem se nahlas zeptal - uslyšel jsem ženský hlas. Šel jsem tedy blíž a uviděl první ženu. Potom druhou. Třetí. Čtv-

Jak se podařilo v Uherském Ostrohu obnovit krásnou zvonici

tu. Neuvěřitelné! Čtyři krásné dívky před devátou večer u zvonice v Uherském Ostrohu! Co tady dělají?

Dávám se s nimi do řeči a postupně se seznamuji s jejich světem restaurování, kterému se všechny čtyři dívky věnují a jezdí díky němu po celé zemi na spoustu zajímavých míst. A právě na nich také záleželo, jak bude vypadat naše ostrožská památka, která mnoho let chátrala.

„U této památky jsme nepřišly pět minut před dvanáctou, ale spíš pět minut po dvanácté,“ říká mi jejich „šéfová“ Markéta Müllerová a hned mě ujišťuje, že se snažily zachránit maximum z toho, co ještě zachránit šlo.

Když mi detailně popisuje, co všechno na zvonici od června dělaly, začal jsem chápat, o jak náročnou mravenčí práci šlo. Nejdříve ze všeho musely očistit zvonici od různých amatérsky

nanesených nátěrů, které se v průběhu let na zvonici objevily. „Poté jsme například navrtávaly do omítky dírky a injekčními stříkačkami do nich vstříkávaly speciální látku, abychom na některých místech ještě přilepily původní výzdobu,“ vysvětlovala Markéta jednu část restaurování.

Ona, stejně jako další dívky, dělaly svou práci s evidentní chutí a zápalem, bylo vidět, že jim na obnovené krásě zvonice velmi záleží.

Pro zajímavost a poučení, tato patrová hranolová zvonice byla postavena v sedmdesátých letech 19. století. V roce 1912 byla obohacena o sgrafitovou výzdobu, kterou provedl akademický malíř Jano Köhler. Doufejme tedy, že po nynější „opravě“ vydrží zvonice i sgrafita i do dalšího století.

RB

Zatímco v horní části stránky si můžete přečíst o restaurátorkách, které pečlivě obnovaly na zvonici krásu sgrafita, tady v dolní části už vidíte snímky ze slavnostního žehnání zvonice. Potěšitelné bylo, že na místě se sešlo opravdu velké množství lidí, kteří nejdříve uviděli dlouhý průvod krojovaných, především hodové chasy, kteří šli ke zvonici z dopolední mše svaté. Počasí bylo sice chladné, ale drobný déšť přišel naštěstí až odpoledne, lidé si tedy mohli prohlédnout celou opravenou zvonici s původním zvonem i novou stříškou stejně jako obnovený památník Ostrožanům, kteří padli v první světové válce. „Je to jeden z velmi důležitých a významných objektů, které nám naši předci zanechali,“ připomněl historii zvonice starosta Vlastimil Vaněk a děkoval všem, kteří se na rekonstrukci této kulturní památky podíleli. Přidal se také místostarosta Vlastimil Kuřimský, který děkoval Kamenictví Veselý za zhotovení památníku. Potom už ostrožský kněz požehnal zvonici. „Zvonice vyzývá k modlitbě a hlas zvonů nás vybízí k tomu, abychom se zastavili a podívali se na to, zda nežijeme nadarmo, abychom si uvědomili, že každá stavba je stavbou Boží. A také my jsme takovou stavbou,“ pronesl mimo jiné kněz, po kterém zazpíval chrámový sbor... Jednou, možná za dalších sto let, bude opět zvonice potřebovat opravu a kdoví, jak se k ní generace po nás postaví a zda se také takto v krojích a duchovní pokoře kolem zvonice sejdou. Držme jim palce, aby se jim to podařilo. (Video z žehnání najdete na www.slovackoDNES.cz)

RB

Katka a Lucka - dívky v sedle

Posílejte nám příběhy zajímavých mladých lidí z našeho regionu

V našem časopisu chceme dávat prostor také mladým lidem, kteří se věnují zajímavým profesím nebo koníčkům. Mezi takové určitě patří tyto dvě dívky z Hluku, které mají skutečné „koníčky“: Lucku Daňkovou a Katku Šimčíkovou můžete vidět velmi často na koních, které vlastní otec jedné z nich, Radek Šimčík. Obě dívky se věnují své zálibě s obrovskou vášní a obě mají i stejný sen - chtěly by být zvěrolékařky. A ještě by si moc přály, aby kolem nás konečně vznikly stezky pro koně. Tady vám přinášíme příběhy obou dívek.

Text a foto: RB

„U koní je můj druhý domov,“ říká Lucka Daňková.

Zeptejte se Lucky, kdy se poprvé dostala ke koním a kdy si poprvé na koně sedla. Odpoví vám: „Nevím.“

Kdy jí ale chtěli rodiče poprvé na koně posadit, to si pamatuje velmi dobře - bylo to na hluckou jízdu králů, kdy byla ještě tak malá, že o tom sama neví. Nakonec se ale poprvé posadila do sedla koně v šesti letech na ranči v Buchlovicích a vznikla z toho láska, kterou může překonat máloco.

„Ten první kůň byl vlastně poník, bylo to takové vození, kde nic tu nic. Postupem času mě poník začal být málo, a tak jsem přesešla na „veliké“ koně a pomalu jsem se začínala učit, jak na koni jezdit, jak se k němu chovat i jak se o něj starat,“ vypráví. Právě na buchlovickém ranči se také několikrát zúčastnila tábora s názvem Léto u koní, kde jí trenér v jízdárně vštěpoval základy jezdeckví.

Dnes na koně nasedá téměř každý den, protože po škole většinou utíká do pronajatých stájí Radka Šimčíka v areálu hluckého družstva. V osmé třídě se totiž seznámila s Katkou Šimčíkovou, jejími rodiči i dalšími lidmi, kteří se věnují koním v Hluku. „Začala jsem tam chodit skoro vždycky, když jsem měla čas. A jsem tam téměř každou chvíli, i teď. Přes týden i o víkendech,“ říká Lucka.

Z jejích slov i jejího ohromného zápalu je cítit, že u koní se „našla“ a těžko by je dokázala opustit. Byť občas to s nimi není jednoduché. „Těch kopanců, kousanců a pádů bylo už nepočítaně a myslím si, že jich ještě hodně bude. Ale neodradí mě to. Ne nadarmo se říká, že nejkrásnější pohled na svět je z koňského hřbetu.“

Lucka nyní navštěvuje 4. ročník Střední odborné školy a Gymnázia ve Starém Městě, obor Ekologie, a po maturitě by chtěla jít studovat dál. Co by chtěla studovat? To není až tak těžké uhadnout. „Pokud by se to podařilo, chtěla bych být zvěrolékařka,“ odpovídá.

„Mým snem bylo mít svého koně,“ přiznává Katka Šimčíková.

Že by se Katka mohla vyhnout koním, bylo vyloučeno už od jejího dětství. Rodiče měli ke zvířatům vždy blízko, a dokonce měli doma poníky. Ty sice prodali, jejich dcera už ale ke koním získala vztah a začala se starat o koně na hluckém družstvu - to chodila teprve do třetí třídy. „Na družstvu sice byly dvě kobyly, ale jezdit se mohlo jen na jedné, protože ta druhá byla ještě moc mladá,“ říká Katka. A tak začala prosit tatku, soukromého zemědělce, jestli by jí koně nekoupil.

„Nakonec se tak stalo a tatka přivezl valacha českomoravského, Belgika. Učila jsem se na něm jezdit, a taky můj první pád z koně byl přímo z něj.“

Brzy u Šimčíků přibyli další tři koně, mezi nimi byla i kobyla českého teplokrevníka, na které jezdila Katka nejčastěji, a hodně si jí oblíbila. Mezitím se rodinná stáj dál rozrůstala a dnes mají Šimčíci dvanáct koní - osm koní českomoravského belgického koně, dva české teplokrevníky, jednu kobylu anglického pinokrevníka a jednoho ponika. „Pokud bude všechno v pořádku, tak příští rok bychom měli mít pět hříbat. Moc se na ně těším!“ neskrývá Katka radost. Stejně jako Lucka nedá na koně dopustit, a to přesto, že po pádech si narazila žebra, zlomila ruku a dokonce i pánev.

Katka jde zatím přímočaře za svým snem věnovat se koním a pracovat jako zvěrolékařka. Po základní škole odešla na Střední odbornou školu veterinární v Kroměříži, po které chce jít na vysokou školu. „Jsem strašně vděčná Lucce, která nám ve svém volném čase chodí pomáhat. Je to strašně hodná holka a vyjíždky s ní jsou nezapomenutelné,“ vzpomíná kamarádku. Stejně tak děkuje svým rodičům. „Chtěla bych strašně moc poděkovat rodičům, že se mnou mají takovou trpělivost a i přes ty úrazy mě ještě vůbec nechají na koních jezdit. A děkuju jim hlavně za to, že se mně snaží ve všem vyhovět.“

BEZ stárků?

Tento článek bude především o tom, jak je to se zájmem o stárkování v Ostrožské Nové Vsi a Uherském Ostrohu. Bez ohledu na starosti s jejich „sháněním“, jsem byl ujišťován krojovanými z obou míst: „Hody jsme si parádně užili, opět se nám vydařily, zájem lidí byl velký a my se už těšíme na další rok!

NOVOVEŠŤANÉ A OSTROŽANÉ. Pokud bychom hody poměřovali jen počtem stárků, porazili by letos Ostrožané Novovešťany. Vlevo je novoveský hodový pár, navíc pár, který zůstal z loňských hodů - Silvie Hitmárová a Patrik Jachura. Vpravo jsou Ostrožané, kteří měli starší stárky Martinu Jančaříkovou a Romana Jáně (v popředí na dolní fotce), a mladší stárky (jdou za nimi), Barboru Galuškovou a Jiřího Jurčeka. A vidět můžete i muzikanty Blatničky. Všichni krojovaní nachodili po Ostrohu minimálně pět kilometrů. FOTO: RB

I když největší emoce při letošních hodách vzbuzoval zřejmě čin Novovešťanů, kteří Ostrožanům uřezali a ukradli májku, my se chceme věnovat především stárkování, protože o něm se letos také hodně mluvilo.

„Bohužel, letos nebyl o stárkování mezi rodiči děček zájem,“ říká loňská novoveská stárka Silvie Hitmárová, která si stárkování se svým partnerem po roce opět zopakovala. Ovšem, nebylo to zdaleka s takovou parádou jako loni, žádné zastavování v rodných domech ani nic podobného, jen malé předávání práva ve sportovní hale.

Starosta Stanislav Tureček se sice snažil absenci stárků zlehčit humorem, ale nevím, jestli se mu to podařilo. „Nač přispívat novým stárkom, když můžeme využít ty loňské? Stejně jsme nové nesehnali. Aspoň jsme ušetřili,“ prohlásil starosta.

To staronová stárka byla mnohem odvážnější a upřímnější. „Né, že nás bylo málo, aj tváře sú nové. Toho by sa měli chytiť páni rodičové. Dříve také stárkování bývalo o cti, dneska sa aj za šest tisíc, sotva někdo hodů zhostí,“ prohlásila Silvie při předávání práva.

Škoda, že se nikdo v Ostrožské Nové Vsi nenašel, zvláště, když je tady opravdu hodně folklorních nadšenců, kteří dokáží vytvořit výbornou atmosféru. Proč tedy nezájem o stárkování?

Slyšel jsem různé názory, překvapivě často v nich zaznívalo něco, co se možná týká i vás, čtenářů. Mladí Novovešťané totiž mluvili o tom, jak někteří rodiče měli obavu vzít stárkování kvůli vesnickým pomluvám: „Proč to odmítli vzít? Aby se nestali terčem pomluv. Hodně lidí na vesnici se totiž zaměřuje jen na to, jak ta a ta rodina stárkování připravila,

jaké udělala pohoštění a podobně. Když je ho moc, je to špatně, když málo, tak je to také špatně. I proto se nikdo do stárkování nežene,“ slyšel jsem tento názor a určitě nebyl osamocený.

V Uherském Ostrohu, kde byly hody později, se tedy ptám některých rodičů stárků: „Jak těžké je mít dceru či syna stárkem, co to obnáší?“

„Člověk to musí mít v sobě, o tom to je, o kořenech našich předků. Kroje mám ráda odjakživa, k zálibě k nim mě přivedla maminka a já to předávám dceři. Mít stárku není rozhodně o financích, jde o jiné hodnoty,“ tvrdila matka starší stárky, paní Jančaříková.

Podobná slova jsem slyšel také od matky mladšího stárka, paní Jurčekové. „Pokud to člověk nebere moc vážně a nepřehání to, tak je to vyloženě schopný připravit každý.“

Před jejich domem se zrovna

zastavovala chasa, viděl jsem, že na stole byly připravené chlebičky, řízky, cukroví, víno, slivovice i nealko. Několik příbuzných rovněž pilo i cukroví lidem venku, kteří hodový průvod doprovázeli. Pochopitelně ale při stárkování nejde jen o jídlo, je třeba připravit také kroje. Pokud je už u stárků v rodině kroj z minulosti, je to ohromná výhoda, protože pořízení nového jde do desítek tisíc - například v případě mladšího stárka Jiřího Jurčeka mu rodiče nechali ušít a vyšít zcela novou košulu.

Kdoví, jak to bude se stárkováním vypadat za rok nebo deset roků. Snad nám stárci „nevymřou“.

Text a foto: RB

(Na webu www.slovackoDNES.cz můžete najít z ostrožských i novoveských hodů několik videoukázek i fotografie)

LOUKA

Druhý víkend v říjnu se v naší obci slavila titulární slavnost kostela Panny Marie Růžencové, patronky našeho kostela. Celé hodové trojdenní pro nás letos přichystal ročník 1992 se stárky Janem Holbou a Radkem Sedláčkem.

Každý se začal na hlavní hodový den, tj. neděli připravovat jinak. Většinou to začínalo už daleko dříve - doma tradičním velkým úklidem, pak všemožnými zkouškami sboru, scholy, zdobením kostela. A pak to vypuklo v pátek večer první hodovou zábavou. Jako každý rok, i letos, se mladí i starší doslova vyřádili za doprovodu hudební skupiny Artemis. Účastnilo se něco kolem 350 platících, ale i tak kulturní dům praskal ve švech a prodrat se ze sálu ven na čerstvý vzduch byl běh na dlouhou trať. Po klasickém zakončení v ranních hodinách se každý rád odebral domů do postele načerpat sílu na další dny.

V sobotu hrála k tanci a poslechu dechová hudba Stříbrňanka. Večer zpestřilo také tradiční krojované sólo stárků a pak celého ročníku. Vyvrcholením hodového víkendu však byla nedělní mše svatá, která se nesla v slavnostním duchu. Ke kráse bohoslužby

přispěly i písně sboru a scholy a samozřejmě účast krojovaných. Obětí dary opět nesli stárky se svými partnerkami z ročníku. Následná hodová obchůzka byla doprovázena Horňáckou cimbálovou muzikou Jožky Staši, která také hrála večer na závěrečné zábavě. Pohodovou atmosféru hodů podtrhlo nádherné slunečné počasí, které nás provázelo celým víkendem. A příští rok již s ročníkem 1993...

Marie Škopíková, Louka

HRUBÁ VRBKA

V Hrubé Vrbce je stále méně školáků ve školách, a tak rapidně ubývá i těch, kteří tvoří hodový ročník. O to obdivuhodnější je, že i tato hrstka školáků dodnes nenechala hodovou tradici zaniknout a hody organizuje. Pomáhat se jim přitom snaží i obyvatelé Vrbky, jak ukazuje pravý snímek, na kterém jsou všichni ti, kteří letos stavili ručně hodovou májku. FOTO: Stanislav Srubjan

KUŽELOV

Letošních kuželovských hodů se zhostil ročník 1992, tři děvčata a tři kluci. Začínalo se ve čtvrtek zapalováním hodů, což bylo posedávání se zpěvem v hospodě U Ševečků. Každý ze stárků přinesl do hospody slivovici a „ulél“ všem přítomným. V pátek dopoledne se vydalo 44 mužů a kluků z vesnice do lesa pro vhodný máj. Mezitím děvčata a maminky zdobily kulturní dům a připravovaly vše potřebné pro večerní hlídání máje a sobotní hodovou zábavu. Páteční večer byl večerem i nocí strávenou u cimbálové muziky v hospodě U Ševečků, která hrála i před kulturním domem při hodové zábavě, což nebývá zvykem. V sobotu dopoledne se zdobí a strouhá máj a odpoledne se staví. Ten letošní dosáhl výšky 36,5 metrů. Sobotní večer je určen hodové zábavě, jejímž vyvrcholením je sólo stárků. Hody končí v neděli hodovou obchůzkou s cimbálovou muzikou.

Děkujeme našim rodičům, že nám pomohli tyto hody, které se zapíší do našich vzpomínek, zorganizovat. Děkujeme také panu Stanislavu Srubjanovi, že s námi hody absolvoval a pořídil krásné snímky.

Klára Kostelanská, Kuželov

Na cestě za oživením Nové Lhoty

Těsně u hranic se Slovenskem, v kopcovitém prostředí Nové Lhoty na Horňácku, můžete zažít pořádný víchr hodně často. Ten, který tam ale přišel v poslední době, je úplně jiného druhu a může za něj někdo zcela jiný než „přírodní síly“.

Vítr, o kterém píší, totiž stále více probouzí život v samotné vesnici a může za něj několik nadšenců z místního zastupitelstva, pár „řadových“ Lhoňanů a také velmi aktivní Klub žen. Všichni společně se snaží ve volném čase dělat řadu akcí, aby se jejich vesnice nestala jen mrtvým prostorem, kde lidé pracují nebo sedí doma u televize.

Poslední takovou akcí bylo listopadové putování nad Novou Lhotu, které bylo především vzpomínkou na Sáhary, předky dnešních Lhoňanů, kteří chodili nebo jezdili s koňmi v minulosti do lesů, kde rubali dřevo, z něhož dělali například hrábě i další věci.

Dnes už jde samozřejmě spíše o divadlo, ale

o divadlo, které je uctívou vzpomínkou na minulé, přetěžké časy v tomto koutě Horňácka a zároveň setkáním, které patřilo k těm nejkrásnějším, jaká můžete v našem regionu zažít.

Na Sáharské vzpomínání navazoval v podvečer pořad, ve kterém se představili muzikanti, zpěváci i tanečníci z Ostrožské Lhoty, Ostrožské Nové Vsi, Uherského Ostrohu a Hluku. Prezen-

tace to byla výborná, jen člověka napadala jedna otázka: Má smysl pro Horňáky vůbec něco dělat, když jejich zájem bývá hodně malý?

Poděkování každopádně patří oběťavcům v Nové Lhotě, kteří perfektně připravili den, jaký zažije jejich vesnice možná jen jednou za několik let.

Text a foto: RB

Tady je většina těch, kteří v listopadu připomínali sáharskou tradici předků. Třeba v ní budou pokračovat i tito dva mladí kluci.

A toto je většina členek Klubu žen se starostou. Nebyly tolik vidět, ale právě ony (plus další) se staraly o bezchybné zázemí sobotního dne.

Na fotce vlevo starosta Nové Lhoty Antonín Okénka děkuje moderátorce Evě Zajícové za to, s jakým bohatým programem přijeli zástupci Ostrožska do jeho vesnice s programem Horňácko, poznaj folklor sousedního Ostrožska. Na dalších fotkách můžete vidět ukázky z programu, jehož části jsou zachyceny také na videu, na stránkách www.slovackoDNES.cz.

Boršické společné povídání a zpívání

Tož, Boršičané, kde ste zasěj byli? Venku už byla tma, počítám, že moc práce sa udělat nedalo, ale vy nikde. Tipuju, že většinu ste seděli doma a dívali sa na tú blikající krabicu. Škoda.

Přitom stačilo, abyste udělali pár kroků do vašeho starého kulturáku a mohli ste pobesedovat lepší, než u nějakého toho televizního seriálu. Ano, pobesedovat, čtete dobře. Pořad vašeho mužského sboru s dlouhým názvem „Pred tú svatú Katerinkú s pjesničkú aj s goralenkú“, byl totiž ze všeckého najvíc besedů, na které se shodů náhod docela dost zpívalo a našťestí také vykládalo. Jestli to nevíte, děcka seděla na pódiu, dospělí u stolů pod pódiem a mezi něma vystupující. Tak je to nejlepší, su o tom stále víc přesvědčený.

Většinu sem fotil nebo točil, ale když sem si nakonec sedl ke stolu ke skleničce vína a poslouchal zpívání aj povídání, vzpomněl sem si na časy, kdy sem chodil jako malý na besedy. Parádní chvíle! Žádné řeči sa vám nezdaří dlouhé, nikde nespěcháte, vedle malé skleničky je eště veliká sklenka vína a vypravěči by toho chtěli tolik říct. Váš starosta Vávra, váš folklorní nadšenec Hrabal, další váš nadšenec

Dula, slavný „přistěhovalec“ Salčák a pochopitelně učitel Ondra. Dva

s očividnou radostí vykládajů o svých životních setkáních, třetí sa nás snaží rozveselit, čtvrtý sa vyznává ze svojej lásky k rodnému kraji a pátý sa jako vždy snaží o výchovu. Nikdo z nich už jinačí nebude - našťestí.

Třeba takový učitelký. Ten by po nás například chtěl, abychom stejně jako on seděli doma s děckama za jedním stolem a zpívali si s něma. Má strach, že zpívání z rodin vymizí. Také že vymizí, však to dobře u těch televizí víte. Zatím je ale dobře, děcka pořad zpívajů, boršičtí chlapi majů chuť scházat sa a pořadat podobné besedy, a našťestí sa najde aj pár návštěvníků, kterým je takto pospolu u vás v Boršicách dobře. Co vám mám říkat? Nechtělo sa mně od vás, protože sem si uvědomil, jak mně takové besedování v životě chybí.

Pokud chcete, podívejte sa tady na fotky nebo na www.borsicane.cz a www.slovackoDNES.cz na videoukázky. Uvidíte, jaké zajímavé hosty ste doma měli. A příště dojděte pobesedovat také.

HLUCKÉ VZPOMÍNÁNÍ. Po prázdninové přestávce se hlučtí senioři setkali v říjnu na svém dalším besedování. V programu, nabitém vystoupeními, zaznělo mnoho písniček, jejichž rok narození sahal až do dvacátých let minulého století. Další seniorské besedování bude 7. prosince od 18.00 a hlavní slovo v něm bude mít Mikuláš. Video z říjnové besedy najdete na www.slovackoDNES.cz.

RB

V létě bývá častou zastávkou cyklistů či turistů ve Velké nad Veličkou stylová útulná hospůdka v těsné blízkosti hlavního silničního tahu na Javorník a Slovensko, na rohu části zvané Husí rynek.

Hostinec U Kotásků přežil dvě světové války. Stojí na místě, kde bývala původní hospoda z roku 1860. Tradice budovy je tedy úctyhodná. Zároveň je i potěšitelné, že se „pohostinné“ činnosti v rodu Kotásků věnují z pokolení na pokolení. Do ledna letošního roku jsme u výčepu mohli ještě vidět, jak čepuje lahodný mok současný poslední majitel, Stanislav Kotásek, střídající se s dcerou Ivou Kohútovou. Už jen při čekání, než hosta obsloužili, bylo pohledem znát, že oběma hodně záleželo na tom, aby bylo pivo přineseno na stůl v co nejlepší kvalitě.

Nyní se o to už snaží Iva sama. Proto se sem pivaři taky rádi vracejí, štamgasti mají u stolů svá místa. Ve zdejší obsluze se nezapře hospodská šikovnost a tradice. Pojdme a společně do ní „nakukneme.“

HISTORIE

Historie hostince U Kotásků se začínala psát ve vídeňském zábavním parku Práter, kde se při nedělních vycházkách seznámil Hubert Kotásek (nar. 1873) s Adélou Podlouckou. Hubert se vyučil ve Vídni řezníkem, po vyučení pracoval nadále ve Vídni a ve dvaceti letech byl odveden do rakouské armády. Po základním výcviku byl vybrán do císařské stráže v Schönbrunn, kde

Hostinec U Kotásků s obrovskou tradicí

měl tehdejší císař Franz Josef I. své letní sídlo. Adéla Podloucká se učila ve Vídni švadlenou. Prvním místem společného pobytu mladých manželů se stala Velká nad Veličkou, kde si pronajali obecní hospodu. Dalším místem jejich společného pobytu byla obecní hospoda v Hrubé Vrbce. Protože roční pronájmy obecních hospod nebyly výhodné, vrátil se Hubert s rodinou zpět do Velké, kde najal byt pro ženu a děti a sám využil příležitosti k odjezdu na práci do Ameriky, konkrétně do velkojatek v Chicagu. Adéla s oběma hochy zatím žila ve Velké a věnovala se svému řemeslu - šití šatů. Dolary z Ameriky ukládala a hledala příležitost ke koupi vhodného domu pro zřízení hostince a řeznictví.

V roce 1905 se jí podařilo koupit rohový dům č. p. 280 s hos-

tincem u malého prostranství ve Velké, zvaného Husí rynek, na průjezdní silnici z Louky do Javorníka s odbočkou na Slovensko.

Hostinec u Kotásků se provozoval i v průběhu II. světové války, kdy se třeba čepovalo jen 4–4,5 stupňové pivo kvůli nedostatku základních surovin – v konkrétním případě sladovnického ječmene. II. světovou válku prožila rodina ve zdraví.

V roce 1948 došlo komunistickým režimem ke znárodnění soukromého vlastnictví, v roce 1953 se pokusila rodina hostinec znovu provozovat pod hlavičkou Jednoty. Podmínky, které rodina dostala pro vedení hostince, ale byly naprosto nepřijatelné.

PO ROCE 1989

„Až po roce 1989, s rozvojem živnostenského podnikání jsem se rozhodl, že hostinec zrekonstruji a znovu otevřu. Práce na rekonstrukci začaly v roce 1992 a trvaly další dva roky. Od té doby jsem zde působil jako majitel a zároveň výčepník,“ dodává letošní jubilant, od února už osmdesátiletý Stanislav Kotásek. Na hospodskou tradici snaživého, pracovitého a neúnavného pana Kotáskova navázala i jeho starší dcera, Iva Kohútová, rozená Kotásková.

„V roce 2000, po skončení ro-

dičovské dovolené s druhým synem, jsem se rozhodla odejít ze svého zaměstnání ve velické Kordárně a věnovat se spolu se svým otcem práci v pohostinství. Prostě to tak vyplynulo ze situace, která tehdy byla. Neustálé střídání personálu a zřejmě jsme neměli štěstí na stálé a loajální zaměstnance. Tak jsem si ke svému ekonomickému vzdělání doplnila i výuční list v oboru kuchař – číšník pro pohostinství, abych splnila podmínky pro získání živnostenského listu v oboru Hostinská činnost,“ představuje se sympatická a pohledná žena středního věku, která dosáhla v životě až na vysokoškolský titul.

Časem se Iva naučila mnoho o výrobě piva i o péči o pivo. Hodně ji také zajímá problematika pivovarnictví. Aby nezůstala jenom u teorie, v minulém roce získala certifikát pomocného sládky. Absolvovala totiž kurz – o vaření piva v Olomouci. „Na závěr kurzu jsme si v podmínkách minipivovaru pod dohledem sládky uvařili naše „školní“ pivo, které jsem po dozrání v ležáckém sklepě a stočení do soudků dala ochutnat i v naší hospodě,“ doplňuje Iva Kohútová, která říká, že výdělkům v hospodách dnes nenahrává ekonomická situace a s ní spojená nezaměstnanost.

„Vždycky si říkám, kdyby si tak člověk mohl do zimy nahromadit tepla a příjemných a povzbudivých setkání. Není jich doopravdy málo. Mám radost, když hostům pivo chutná, když vyjádří svoji spokojenost s pivem, s prostředím, s obsluhou. Když se k nám rádi vrací. Ať už Velkou jenom projíždějí, nebo se tu zastavují o Horňáckých slavnostech. Nebo k nám zavítá spousta cyklistů ze Slovenska. Věřím také, že si hostinec U Kotásků za dobu své existence našel i ve Velké nad Veličkou okruh spokojených hostů,“ ukončuje povídání u svého dalšího vypitého „pěníka“ Iva Kohútová.

Text a foto: Antonín Vrba

V našem časopisu se vás snažíme informovat také o novinkách v oblasti pohostinství a cestovního ruchu. K takovým novinkám patří také následující zpráva. Na fotce vlevo můžete vidět Petra Hrubeše, majitele restaurace Morava s Měšťanskou hospůdkou a Konírnou v Uherském Ostrohu. Pan Hrubeš v posledních měsících právě Konírnu zrekonstruoval a vytvořil velmi příjemný prostor, kde můžete bez obav pozvat na jídlo nebo víno například návštěvy, kterých si hodně vážíte. První zatěžkávací zkouškou pro Konírnu byly Svatomartinské hody, u kterých si majitel velmi pochvaloval zájem hostů o rezervaci a jejich následnou spokojenost s jídlem. On sám je totiž vyučený kuchař-číšník a kompletní svatomartinské menu připravoval. Konírna je otevřená každý den a najdete ji z druhé strany restaurace Morava, přímo naproti řece Moravě. Na pravé fotce je Libor Plaček, Hlučan, který toho mnoho nenamluví - alespoň taková byla moje zkušenost ze setkání s ním. Pan Plaček v minulých měsících rozšířil svou už zavedenou pizzerii o další prostory, do kterých navíc umístil dvě dráhy na bowling. Podařilo se mi od něj nakonec zjistit, že má ještě další plány, nad pizzerií by rád časem otevřel také pokoje s ubytováním. Lepší ubytování totiž nechybí jen Hluku, ale celému našemu regionu. A nakonec zajímavost - na ustavujícím zastupitelstvu jsem si všiml, že Libor Plaček je novým zastupitelem Hluku.

RB

V novoveské vinotéce

V novoveské vinotéce U sv. Vavřínca jsme byli před uzávěrkou časopisu a zastihli jsme v ní majitele Romana Karbulu, na kterém okamžitě poznáte, s jakou chutí se vinotéce - ale nejen jí - věnuje. Kromě toho velmi rád vaří, pro návštěvníky pořádá vyhlášené degustace vína i svatomartinská posezení u jídla. S nadšením také povídal o tom, jak se těší na „rojení čertů“, které pořádá vždy 5. prosince. Pan Karbula přišel do Ostrožské Nové Vsi před deseti lety a dlouhodobě si pronajal místo u hlavní silnice vedle Řeznictví a uzenářství U Kusáků. Místo, Novoveštiny i spolupráci s místní radnicí si moc pochvaloval.

RB

Stejně jako v mnoha obcích, přišli vloni vinaři v Blatnici pod Sv. Antonínkem s žehnáním mladých vín. Letos v započaté tradici pokračovali. Svatomartinské víno ale nevěděli o svátku sv. Martina (ve čtvrtek 11. 11. v 11 hodin), jak je na většině míst zvykem, ale až po dětské mši svaté, která je v Blatnici vždy v pátek navečer. Přinesené víno jim požehnal P. Zdeněk Stodůlka a poté všichni zamířili do nedaleké restaurace Roháč, kde následovala degustace - jak prozrazuje také snímek Filipa Fojtíka. Podle pamětníka, šestaosmdesátiletého Františka Bogára, se ale nová vína za jeho mládí žehнала až mezi vánočními svátky o svátku apoštola Jana.

(lef)

Velmi příjemná atmosféra panovala v hlucké sportovní hale při listopadové oslavě desetileté existence domácí country kapely Western - vidíte je na společné fotce. Přes obavy organizátorů byla nakonec sportovní hala zaplněná příznivci tohoto žánru, kteří jsou mnohdy kamarády a jezdí za svou hudbou dlouhé kilometry. Přijeli také do Hluku, kde se výborně bavili, kromě společného tančení mohli návštěvníci zažít půlnoční kankán a vidět, jak to jde opravdovým mistrům s bičem. O samotné kapele napíšeme více v příštím čísle, kdy si popovídáme také s Miroslavem Lekešem, neoficiálním manažerem muziky a mužem, který zažil dějiny hlucké muziky posledních desetiletí.

RB

Podívejte se do novoveské tělocvičny

V jeden týden jsme navečer nahlédli do školní tělocvičny v Ostrožské Nové Vsi a obdivovali dvě věci. Velmi pěknou a útulnou tělocvičnu s novým povrchem a především množstvím dětí, které se v ní věnují pohybu. Nyní se můžete podívat na mladé gymnastky a také děti, které chodí do aerobiku.

Dřina. Dřina. Dřina. A to jak pro vedoucí, tak jejich svěřenkyň. Právě to mě napadlo, když jsem sledoval dva tréninky novoveských gymnastek a oceňoval velké úsilí všech, kteří se gymnastice věnují. Na fotkách se většina usmívá, ale nenechte se mýlit, dívky poctivě trénují, a to třikrát týdně. Jsou rozděleny do tří skupin a všemu vládne svým důrazným hlasem i autoritou paní, kterou můžete vidět v detailu na fotce vpravo nahoře - čtyřiašedesátiletá Eva Hýbalová, která letos získala ocenění hejtmana Zlínského kraje za mnohaletou práci s mládeží. Paní Hýbalová působí při prvním setkání jako ostrá žena, ale když s ní budete mluvit déle, zjistíte, že dokáže být srdečná a také přímá - nevím, kolik takových lidí kolem nás existuje. Novoveským dětem se věnuje neuvěřitelných 33 let - jen si představte to množství času. O gymnastice bude s vámi mluvit upřímně a bez servítek. „Záleží na tom, jak si lidi podchytíte. Já jsem vždycky měla kolem sebe výborný mančaft lidí, obětavé rodiče a svěřence, se kterými nebyly problémy. Děti musí na tréninky chodit, omlouvám jenom smrt a závažnou chorobu, žádné nakupování nebo návštěvy babiček. Rodiče se musí pro své děti obětovat,“ prohlašuje paní Hýbalová. A množství dětí i rodičů kolem ní potvrzuje už dlouho, že její cesta je správná.

RB

Povzbudivě působí také návštěva školní tělocvičny ve chvílích, kdy patří novoveskému aerobiku a jeho vedoucí Bohdaně Poláčkové (vlevo na snímku). Do aerobiku jí chodí stále pořádný houf menších holčiček i větších dívek a v současnosti je jich kolem padesáti. Na fotce vpravo vidíte ty mladší. I ty jsou ještě rozděleny do dvou skupinek, přičemž jejich vedoucí se snaží, aby i ty nejmenší byly stále v pohybu - což pro ni znamená jednu velkou starost navíc. Otázka je, co bude v roce 2011, paní Poláčková totiž vytvořila z Aerobik klubu Stonožka velmi oblíbenou „značku“, ale v poslední době jí hodně času bere také cvičení v rodinném centru Akropolis v Uherském Hradišti. Jak mi řekla, nadále se chce Stonožce věnovat, ale přesto by uvítala jednu věc. Co myslíte? No, přece obětavce, kteří jí se Stonožkou pomůžou!!!

RB

Novovešťané, kde jste?!

Hned dvě překvapení nás čekala při návštěvě kanoistického oddílu v Ostrožské Nové Vsi.

První překvapení, příjemné - přestože se blížil konec října, mladí kanoisté ještě trénovali přímo na vodě. Druhé překvapení, nepříjemné - mezi mladými, kteří se věnují tomuto sportu, jsou domácí Novovešťané téměř v menšině.

To je něco nezvyklého, v minulosti byly dokonce časy, kdy slávu tohoto novoveského klubu

šířili výhradně Novovešťané. Při povídání s jednotlivými sportovci jsme zjistili, že jsou například z Uherského Hradiště nebo Veselí nad Moravou.

„Byly doby, kdy jsme měli závodníky výhradně od nás, ale teď zjišťujeme, že domácích není ani polovina. Novovešťané jsou tu tak tři čtyři, to tu nikdy nebylo,“ po-

tvrzoval Vít Pjajčík, trenér, organizátor soutěží i autor webových stránek oddílu v jedné osobě. „U nás je to stejné jako třeba u fotbalu nebo hokeje. Je to hlavně o rodičích, kteří jsou ochotní nám děcka vozit. Jednoduše řečeno - cokoliv jiného je zábavnější a není to taková dřina jako pádlování,“ vysvětloval menší zájem o-

tento, na první pohled romanticky, ale namáhavý sport.

Novoveští kanoisté ovšem nadále patří mezi výborné oddíly v rámci celé České republiky, i letos přivezli řadu medailí. „Sezona byla celkem vydařená, hlavně že přibýly nějaké děcka, které začaly závodit,“ potvrzuje Pjajčík.

rb, std

Takto jsme zastihli při tréninku na vodě většinu novoveských nadějí. Nejlepší z nich je ten vpravo - Martin Mach. Držme palce, ať ho napodobí další mladí kanoisté. Činnost oddílu můžete sledovat na výborných stránkách www.onv-canoe.cz.

Tady jsou naše střelecké naděje

Sportovně střelecký klub v Uherském Ostrohu se má čím chlubit. Mezi jeho chloubu přitom určitě patří střelecké mláďa, které můžete vidět na tomto snímku společně s předsedou klubu Radkem Zajíčkem a jeho paní - trenérkou dětí.

Za zajímavost stojí také místo, kde fotka vznikla. Tímto místem je nově otevřená budova střelnice, ve které je mimo jiné výborný sál pro trénink. K ostrožským střelcům se v časopisu vrátíme a seznámíme vás s úspěchy, které dosahují starší i mladší střelci. Podívejte se také na web www.ssk-uherskyostroh.wz.cz.

RB

Nejstarší ze Lhoty

Je to obdivuhodný věk - 98 let. A má ho žena, ke které jsem přišel a jejíž povídání jsem poslouchal. Paní Kateřina Miklíčková se narodila v roce 1912 - ještě nezačala první světová válka, ještě neexistovalo Československo.

„Byly sme čtyřé, a když mně mamička umřely, bylo mně dvanáct roků,“ začíná vyprávění tato žena a popisuje, jak si dodnes vybavuje, když „mamička“ ležela na smrtelné posteli a děti stály kolem ní.

„Víte, jak nám bylo? Slza jim tékly, ale promluvit s nama jim nešlo,“ pokračují dál „stařenka“, ale přes její vlastní slzy se jí těžko vypráví dál. „Od téj doby sem vařivala a aj pékla, aj chléb. Protože starší setra mosela jít s otcem na pole. Dyž sem sa optala, jak dlouho mám to těsto v díži mísit, řekli, že až ně bude kapat z čela. Tak dlouho.“

Trápí ji už různé nemoci, málo slyší, ale paměť má vynikající. Pamatuje si tolik detailů, okamžiků, lidí i písniček. Když ji poslouchám, přemýšlím o relativitě času. Jim její vzpomínky připadají, jako by

Paní Kateřina Miklíčková z Ostrožské Lhoty - nikdo starší v této vesnici nežije. Na fotografii je se svou dcerou Ludmilou Lopatovou.

se staly včera, zatímco já, mladší, tomu nemůžu rozumět, protože při poslouhání toho, co se stalo dávno, mám pocit, že se to nestalo vůbec.

Jenže, ono se to stalo, lidé, o kterých slyšíme, skutečně žili a stáli tady na zemi, stejně jako tady teď stojíme my.

A tak když paní Miklíčková mluvila o tom, jak její manžel sedával v kuchyni, kde si nyní povídáme, a netrpělivě v kroji čekal na autobus s muzikanty, já si představo-

val pana Miklíčka i autobus plný dalších lidí, kteří milovali muziku a zábavu, představoval si, jak zastavují na cestě před další muzikantskou a natěšený pan Miklíček za nimi utíká.

Ale vraťme se k naší hostitelce,

míná na manželství, ze kterého byly dvě dcery. A jaká byla svatba? „Žádná! Kdo by ju dělál?“ podotknou tetička s dovětkem, že život byl v té době velmi tvrdý a také skromný.

Většinu života dělala v družstvu, nechtěla do něj, ale, když jí pohrozili, že jedna z jejích dcer, které mezitím vyrostly, přijde kvůli tomu o práci, tak nakonec do družstva vstoupila.

Když se ptám, na co nejčastěji vzpomínají, je to právě muzika, jezdění s muzikanty, příprava krojů - na to všecko se těšila, když už dcery odrostly a ona měla více času.

Život šel ale dál, manžel zemřel, starší dcera se provdala daleko, a paní Miklíčková bydlí u mladší dcery a jejího muže. Těší se z toho, jak se o ni dobře starají, a jak jí zdraví dlouho sloužilo.

„V devadesáti rokoh sa mě doktoři v nemocnici ptali, kde sem tam v minulosti ležala. Vy ste nebyla na žádném oddělení? divili sa,“ říká s úsměvem a hned dodává: „Abych vám pravdu řekla, užila sem všeckého dost. Veselosti aj starosti. Všecko je to už ale pryč.“

Ptám se na magickou stovku. „Nevím, jestli mně to bude přáno. A jestli né, tak mě pochováte a je.“

Radek Bartoníček
s pomocí **Ludmily Hájkové**

Vzpomínka na kněze Mirka Bachana

Tak se už zdálo, že onu knížku nezískám. V knihkupectví v Uherském Hradišti ji už neměli, s výjimkou jedné - ve výloze.

„Jenže tam já se nedostanu, protože mám po operaci kolena,“ řikala mně prodavačka. „A kdybych si ji podal sám?“ zeptal jsem se a dostal souhlas. Tak přeče

jen knížku budu mít, prý se v ní píše o lhotském knězi Miroslavu Bachanovi, který zemřel právě před pěti lety v pouhých sedmatřiceti letech.

Knížka se jmenuje Kněžské osobnosti a jejím autorem je arcibiskup olomoucký a metropolita moravský Jan Graubner. A já ji hned otevírám. Ano, skutečně, jeden z nejvýše postavených biskupů v knize o lhotském rodákoví píše.

„Nic nezaložil, nezasáhl do dějin a nebylo mu dopřáno dlouho pracovat na vinici Páně. Knězem byl krátce, zemřel mlád. Přesto vzpomínka na kněžské osobnosti, které mě oslovily, není bez jeho

jména možná,“ začíná svou vzpomínku.

Následně připomíná, jak se Miroslav Bachan podílel na různých akcích ve farnosti a ještě za totality například tajně pořádal tábory, inspirované skautingem. „V semináři o něm píší, že je student pilný, poslušný, nekonfliktní, skromný, citlivý a spolehlivý. Nese si však životní kříž,“ pokračuje biskup Graubner a zmiňuje se o jeho zdravotních útrapách.

Olomoucký arcibiskup v knize také přibližuje různá jeho váhání a nejistoty, která víru mladého kněze doprovázela. Zároveň velmi oceňuje jeho obětavost, kterou zhoršující se zdraví nezmen-

šovalo, ale naopak - jeho úsilí pomáhat bylo ještě větší.

„Stupňující se bolesti ho uvádějí do školy kříže, ve které rychle dozrává. Se svými zkušenostmi se dovede rozdělit s druhými, aby je povzbuzoval. Pokud může, vypomáhá v pastoraci, zvláště u sv. Antonína na Blatnické hoře, zapojuje se do činnosti Matice Svatoantonínské,“ vyjmenovává biskup Graubner.

Také fotka kněze Bachana od Lenky Fojtíkové je z Antonínku, ze silvestrovské mše 31.12. 2004. O několik měsíců později tento muž umírá. Zaslouží si, abychom na něj nezapomínali.

RB

Výjimečný KRONIKÁŘ

Dcera pana Sečkaře Anna, která kroniku i památku otce ochraňuje.

Můžete slyšet stokrát, jak výjimečného kronikáře Františka Sečkaře měla Louka, ale nikdy toto sdělení naplno nepochopíte, pokud neuvidíte na vlastní oči dvě kroniky, které tento muž v minulosti sepsal. Je to naprosto obdivuhodné dílo, které možná nemá ani nikde obdoby.

Jen si ho zkuste představit. Chytáte do ruky jednu kroniku, která váží 18 kilogramů, potom druhou, která váží 13,5 kilogramu! K tomu si přičtete počet stran - 1 000 stran a 1 280 stran! A ještě rozměry - půl metru krát téměř metr!

Ani tato velká čísla ale zřejmě mnohým až tak moc neřeknou. K pochopení a úžasu je potřeba začíst se do samotné kroniky, listovat stránkami, prohlížet si je, představovat si, jaký asi byl a nad

čím přemýšlel člověk, který toto všecko sepsal.

„Já si v tom nemůžu nikdy číst. Jak začnu, mám slzy v očích, protože hned vidím před sebou tašku, když kroniku sepisoval,“ říká mi dcera Anna Sečkařová, pro kterou by bylo nejpřesnější následující označení: nejpečlivější ochránce kronik i odkazu svého otce, který zemřel před sedmi lety. „Není dne, abych na něho nemyslela,“ přiznává.

Listuji tedy kronikami, u některých stránek se zastavuji, obdivuji mnohé z toho, co vidím, a některé věty, které její otec napsal, paní Sečkařová čtu.

„Dal jsem si slib, že když mně Bůh dá zdraví a budu jak tak schopný - právě v den mých 70. narozenin, začnu psát události naší obce i jejího okolí, ba i dění ve vlasti a světě až do té doby, kdy mně pero z ruky vypadne,“ napsal mimo jiné kronikář.

Když jsem viděl celé toto dílo, zajímalo mě, jestli práce pana Sečkaře nebyla zbytečná, jestli na něj další generace nazapomenou a v zapomnění se neocitnou i tisíce slov, která napsal.

Myslím, že by bylo skvělé, kdyby lidé z Louky, kteří vnímají jedinečnost tohoto díla, popřemýšleli, co s ním. Například by bylo výborné všechny stránky nafotit a poté je

František Sečkař na archivní fotce při psaní kroniky.

Tady je vůbec první stránka první ze dvou kronik.

umístit na internet. Byla by to sice dlouhá práce, ale nestála by téměř žádnou korunu.

Jsem přesvědčený, že pan Sečkař by byl šťastný, kdyby takto

jeho práce žila dál. A kdoví, třeba se snad ještě najde v rodu někdo, kdo mu splní sen největší - sen, aby v jeho práci na kronice někdo z rodiny pokračoval. **RB**

Tady se můžete podívat na hasiče z Velké nad Veličkou, kteří se takto vyfotili u příležitosti 130. výročí velického hasičského sboru. Bohužel, v naší redakci jsme o této oslavě nevěděli, fotky poslal Josef Staněk, který také upozornil, že na pravém snímku je pan Martin Petřík, který dostal vyznamenání za celoživotní činnost ve sboru - je v něm už 70 let! Všichni hasiči mu ještě jednou takto gratulují! Doporučujeme vám také vynikající internetové stránky velických hasičů, jejich adresa je www.sdhvelka.qsh.in. **RB**

Nejstarší kuchařka z Louky

Ivana Směšná z Regionu Slovácko z Uherského Hradiště s 96letou Anežkou Frollovou z Louky při přípravě knihy o chutích a vůních slovácké kuchyně - tak se i knížka bude jmenovat.

Nebýt náhody, tak bych se do domu 96leté tetičky z Louky, o které vám budu psát, vůbec nedostal a ani bych se o ní nedozvěděl.

Podařilo se mi to díky Mgr. Ivaně Směšné, která se na Regionu Slovácko podílí na přípravě knihy, plné receptů, s názvem Chutě a vůně slovácké kuchyně. A právě shánění starých receptů hornáckých jídel ji přivedlo

ke zmiňované tetičce z Louky. Když jsem se dozvěděl, že Ivana Směšná je právě u ní, rychle jsem přijel a zaklepal na dveře, za kterými si povídaly. Uvnitř byly ještě dvě další ženy, dcera tetičky Květoslava Maňáková a sousedka Anežka Hrbáčková.

„Moja babičky chodily moc roků po svatbách. Jak začala nějaká svatba, tak moja babička nebyly od stredy doma,“ vyprávěla vnuč-

ka. „Ve středu sa dělaly nudle, ve čtvrtek nebo v pátek sa pékly vdolečky, v pátek bývala svica, to už sa varilo, a sobota neděla zase varení. Uviděli sme jich až v pondělí ráno,“ pokračovala paní Maňáková.

Tetička Frollová nás většinou poslouchala, ale moc toho neslyšela, protože už má špatný sluch. Ještě v osmdesáti letech ale tvrdě pracovala v místním družstvu. „Babka byly na kolchoze denním hostem, furt chodila, v osmdesáti eště uněsila pytel obilí,“ přidává se k povídání sousedka - mimochodem také výborná kuchařka, která dodnes míchá v Louce trnky.

„Pri nich sem sa naučila varit, nás s něma chodilo na svatby moc, ale oni byly hlavní šéfka,“ vysvětluje.

Pro dnešní mládež asi už bude stěží uvěřitelné, že svatba se táhla několik dnů, až do pondělí, kdy se ještě sedělo a dojídalo a dopíjelo to, co zůstalo. A stejně tak dnes málokdo uvěří ženám z Louky, když mluvily o tom, jak už děti v první třídě musely umět

uvařit jednodušší oběd. Co vlastně z této „kuchařské minulosti“ na Slovácku zůstalo? Snad jen pravidelné vaření žen rodině, to se zatím v našem regionu zatím moc nemění.

„Když chcete mět chlapa spokojeného, mosíte mu dat dobře najest. Když dojde z práce, né mu začat hned nadávat, první je třeba mu dat dobře najest a pak mu povykládat, co chcu,“ pravily mně svou životní zkušenost paní Maňáková a Hrbáčková. Tak si to čtenářky - hospodyňky vemte k srdci. A vy, chlapi, si dávejte na ženském pozor.

Při našem povídání přišla pochopitelně řeč i na samotné recepty. Naši předci hodně sázeli na jednoduchost, bylo totiž důležité, aby se jídlem nezdržovali a mohli se věnovat práci. Na Hornácku se tak například často jedla zasmažená kmínová polévka.

Každopádně si kupte knihu Chutě a vůně slovácké kuchyně - zajímavých receptů v ní najdete celou řadu.

Text a foto: RB

Když nejde „jen“ o vaření

Ano, ano, vaření je především o receptech, zručnosti a jemném jazýčku - a samozřejmě následně o spokojených strávnících. Ovšem - vaření je také o něčem jiném. Každý rok se o tom můžete přesvědčit v Hluku, kdy se hlucký ženský sbor Klebetnice s některými hluckými tetičkami „zavřou“ na dopoledne v kuchyni místní školky a tam připravují jídla podle receptů našich prababiček. Samozřejmě, ze všeho nejvíc se vaří, a tetičky za šéfování paní Lekešové mladé „holky“ pořádně prohánějí. Zároveň je ale čas na humor, vykládání, vzpomínání a předávání zkušeností. Tentokrát ženy „vykouzily“ postní polévku kyselicu, houbovou omáčku, pečené báleše plněné masem a jablkové vdolky sypané mákem. Životnost jídla ale dlouhá nebyla, odpoledne přišli zájemci na hlucké památkové domky a při hraní CM Babica i mužského sboru dopolední jídlo rychle „spořádali“. A pokud byste potřebovali s recepty poradit, podívejte se na stránkách www.mestohluk.cz na video ze zmiňovaného dopoledne i odpoledne. Text a foto: RB

Lepší domov než dříve

Domovy seniorů? Jistě, kdyby nebyly potřeba a senioři mohli být doma ve svém prostředí, bylo by to nejlepší. Pokud se ale bez takových domovů neobejdeme, je dobře, když vznikají v místech, kde senioři celý život žili - třeba jako zrekonstruovaný Domov seniorů v Uherském Ostrohu, na jehož slavnostním otevření jsme byli. Ten původní byl podstatně menší.

„Věřte, že by bylo velmi jednoduché domov pro pouhých 18 klientů zrušit, klienti a deset zaměstnanců by byli převedeni do jiných našich domovů,“ říkala vedoucí domova Alena Katrňáková a děkovala zástupcům kraje i Okresních sociálních služeb v Uherském Hradišti, že se snažili domov vylepšit a rozšířit počet míst.

„Musíme si uvědomit, že to jsou

lidé, kteří žili a pracovali právě v tomto koutu svého kraje, jsou s ním úzce spjati, mají tady své kořeny, mají tady své nejbližší známé a příbuzné. Jsme moc rádi, že se zařízení podařilo zachovat, zrekonstruovat a vybudovat tak moderní domov s jednolůžkovými a dvoulůžkovými pokoji s příslušenstvím pro 38 obyvatel a 23 zaměstnanců,“ pokračovala vedoucí, která se evidentně těší i podpoře zaměstnanců. Při představování hostů slavnostního otevření se dočkala dlouhého potlesku.

Historie domova přitom sahá až do roku 1992. Tehdejší budova jesli byla přestavěna nejdříve na domov pro devět důchodců a ordinaci obvodní lékařky. V roce 1994 byl tento domov vylepšen a míst už bylo osmnáct. A v roce 2008 začala nynější zásadní mo-

Na fotce můžete vidět slavnostní otevření domova, kterého se účastnil i hejtmán Zlínského kraje.

demizace za 58 milionů korun. „Je to opravdu dobře odvedené dílo,“ prohlásil i hejtmán Zlínského kraje Stanislav Mišák. Ke chvále se přidávali i další, starosta Uherského Ostrohu Vlastimil Vaněk navíc děkoval lidem v okolí za to, že „vydrželi“ hned několik velkých akcí, které se v této části Ostrohu dělali.

Nyní tak vzniklo unikátní prostředí, v němž žijí lidé několika generací - vedle sebe totiž stojí domov pro seniory, dům s chráněným bydlením, základní škola i mateřská školka. Snad takové prostředí obohatí všechny.

RB

(Video z otevření najdete na www.slovackoDNES.cz)

U lipovských zahrádkářů

Členové zahrádkářského spolku z Lipova, kteří byli na výstavě v době našeho focení. Jejich aktivní předsedkyně Jaroslava Karásková stojí čtvrtá zleva.

Jak se jen ta hruška do sklenky dostala? Jsem v Lipově, na velmi pěkné výstavě ovoce a zeleniny, kterou svědomitě připravili místní zahrádkáři, a já zkoumám láhev s úzkým hrdlem, hruškou i jakýmsi pitím uvnitř. Jak se tam jen dostala? Co myslíte?

„Když je hruštička malinkatá,

tak sa do flašky strčí aj s halůzků a potom vyroste a zaleje sa prepáleným vínem,“ slyším rozřešení této „záhady“ od jedné z místních zahrádkářek.

Nevěřili byste, ale na zdánlivě obyčejné výstavě se přesvědčuji, kolik zajímavostí i záhad nám příroda nabízí.

Tam to je například exotická mišpule, je to plod z minulého století, který se výborně hodí i jako dekorace, tady v Lipově z ní udělali krásný věnec. A tady to je pro změnu zase kdoule, dělají se z ní výborné džemy a marmelády. A naše prababičky hospodyňky by nám ještě prozradily, že kdoule se dávala do prádla, které potom nádherně vonělo - a bylo účinné i proti molům.

Nebo taková drinka. Vy nevíte, co to je? To byl původně keř, jeho plody se dávaly na želírování. Želírování? No přece to znamená zahušťování či srážení. A kde je dnes drinka? Přijďte do Lipova, najdete tam celou alej vysázenou tímto druhem stromů.

Tak už mi věřte, když napíši, že jsem se cítil v Lipově na mlýně, který patří místním nadšeným a srdečným zahrádkářům, jako v tajemné zahradě poznání? V zahradě, ve které bylo vše perfektně připraveno a upraveno

- opravdu radost pohledět. Je to možné? Tam jsou brambory? Ale tolik odrůd? Ano. Některé se rozvaňují například na kaši, další jsou zase na bramborový salát, další na něco jiného. Více než deset odrůd a více než deset možností využití. Mimochodem, ty na bramborový salát musí být celistvé, ne glejovité.. Glejovité? Prostě v nich nesmí být moc škrobu.

Těch zajímavostí by bylo ještě mnoho, vždyť na výstavě byly také například jídla z bramborového těsta - o těch by se toho dalo namluvit.

Byla by opravdu velká škoda, kdyby tento svět z našich vesnic vymizel. Svět domácích ovoce, zeleniny i pradávných jídel, stejně jako svět nadšenců, kteří milují přírodu a dokáží ji tak poutavě přibližovat lidem jako členové lipovského zahrádkářského spolku.

RB

Žákyně osmé a deváté třídy ze Základní školy v Lipově. Takto zapózovaly po skončení hodiny tělocviku.

Na této skupinové fotce můžete vidět většinu žáků osmé a deváté třídy v Lipově. Ač nepřilíší rády, shromáždily se takto k focení po hodině tělocviku, kterou vedl sám ředitel školy.

Do lipovské školy jsme se jeli podívat, co je v ní nového a narazili jsme právě na hodinu tělocviku. Než se ale dostaneme k němu,

možná vás bude zajímat, co vlastně dnešní mláďa na Horňácku zajímá. Zeptejme se tedy. Jestliže jsme na Horňácku, navíc ve folklorním Lipově, musím se zeptat, jestli má některá z dívek blízko k lidové kultuře. Žádná. Opravdu? Škoda! Až na jednu výjimku - Kateřina Karásková hraje v cimbálové muzice Lipo-

vjánku. Brzy zjišťuji, že některé dívky jsou z Lipova, některé ze sousední Louky. Proto následuje logická otázka: Kde je lépe, co se vám na vaší obci líbí?

„V Louce!“ křičí většina dívek. „Tam je lepší atmosféra, celkově tam jsou lepší lidi!“ dodávají. „Né, překřikují je některé Lipovjanky. „V Louce bývají perfektní akce.

Bud' na kulturáku, nebo pod Hájem!“ volají opět dívky z Louky, které mají rády skupinu Artemis. Hned po zábavě a „kámošič“ mají holky další oblíbenou věc - Facebook, kde si můžou například psát krátké vzkazy s kýmkoliv jiným.

Snažím se zjistit, co by chtěly dívky dělat po škole a slyším různé odpovědi - zdravotní sestra, kuchař-číšník, něco s tancem. Ve škole je totiž taneční a do těch dívky podle svých slov rády chodí.

Ptát se na čtení novin je skoro zbytečné - holky říkají, že nečtou. Tedy, pokud nepočítám například časopis Bravo. A ještě čtou, když potřebují informace do občanské výchovy.

Pokud jde o samotnou hodinu tělocviku, jeho hlavní náplní byl běh na šedesát metrů. Ředitel školy nejdříve dívkám několikrát vysvětlil start, který si vyzkoušely, a poté se už šlo na ostrý běh. Holky se snažily, nejlepší nakonec byla Zuzka Urbánková. Pro zajímavost čas: 8,3 sekundy.

Text a foto: RB

Mladí sportovci z Hluku

Pokud bychom se Hlučanů zeptali, čím by se mohli pochlubit ve sportu, mohli by nám ukázat následující dvě fotky a přidat k nim krátký komentář. Vlevo je fotbalové družstvo starších žáků, kteří vyhráli patnáct utkání v řadě a se skóre 90:13 jsou před zimou jasně na prvním místě tabulky. Jak řekli sami hráči, velkou zásluhu na jejich úspěšných výsledcích mají trenéři, které také vidíte na snímku. Teď jen, aby mladí kluci nezpychli.

Na fotografii vpravo jsou pro změnu nejmladší hlučtí basketbalisté, kteří si dali název Vici Hluk. Tito kluci (a jedna holka) se dali dohromady díky sportovnímu nadšenci panu Kašovi a pod jeho vedením a spolupráci dalších obětavců postupně tvoří družstvo, které by jednou chtělo bojovat v soutěžích. PROBASKET JUNIOR PŘI ZŠ Hluk, jak zní oficiální název týmu, jsme vyfotili během turnaje O pohár Dušana Dobeše v Hluku.

Text a foto: RB

Druhé v Evropě

Mažoretky z Hluku slavily další úspěch letos v říjnu na mistrovství Evropy ve Švýcarsku

Obrovská porce práce, poté obrovské těšení a nakonec obrovská radost. I takto ve zkratce by bylo možné popsat život několika dívek z Hluku, které letos v říjnu přivezly pohár za 2. místo z Mistrovství Evropy mažoretěk ve Švýcarsku.

Dívky soutěžily pod názvem Mazlíci Hluk v disciplíně, která má nepříliš známý název - Exhibition corps. Pro představu, jde o disciplínu, kterou zvládnou jen nejšikovnější mažoretky, protože práce s hůlkou je tady už hodně náročná. Navíc je třeba ovládat i tanec.

Hlučanky nejdříve musely uspět na mistrovství České republiky v Poděbradech, ze kterého byly nominované právě na mistrovství Evropy ve švýcarském Neuchâtelu. A přestože v této disciplíně měly soupeřit „jen“ s Holanďankami a Chorvatkami, nebylo jasné, zda pojedou. Nakonec česká porota s účastí Hlučanek souhlasila.

„Musely jsme ale velmi tvrdě trénovat, abychom neudělaly ostudu,“ řekla jedna z mažoretěk Simona Deylová.

Simona patřila mezi šest zkušených holek, protože v minulosti

Hlučká skupinka mažoretěk Mazlíci na fotografii z Mistrovství Evropy ve Švýcarsku. Vlevo je jejich vedoucí Petra Prajzová s pohárem za druhé místo.

FOTO: archiv mažoretěk

vystupovala se skupinou Smíšek Hluk. Mimochodem, tato skupina v minulosti vyhrála téměř všechno, co jen vyhrát mohla - byly několikanásobné mistryně republiky, mistryně Evropy a vicemistryně světa. Dnes už tato skupina neexistuje, Simona a pět dalších holek ale přešlo ke skupině s názvem Mazlíci.

„Pro skupinu Mazlíci to byla jejich první Evropa, takže nervozita byla hodně velká, ale vedoucí Petka Prajzová nás díky svým super nápadům před vystoupením nervo-

zity zbavila,“ podotkla Simona.

A jak vypadal samotný závod?

„Vystupovaly jsme druhé, po Chorvatkách. Povedl se nám famózní výkon, například nám spadly jen čtyři hůlky, což je opravdu velmi málo. Po nás nastoupilo Holandsko. Všechny tři státy měly skvělé sestavy. Každá choreografie byla originální a ani jedna se nedala nijak porovnat. Obě vedoucí byly z našeho výkonu šťastné,“ popisuje s nadšením Simona, která se stejným zaujetím vzpomíná i na vyhlášení:

„Muži, který výsledky vyhledával v angličtině, nebylo moc rozumět. Naštěstí jsme pozorně poslouchaly: „First place is... Croatia! Second place is... Czech republic!!! S nadšením jsme vyběhly na stupínek, obrovská radost! Být druzí nejlepší v Evropě? To je skvělé! Všechny jsme měly obrovskou radost, dostaly jsme krásný pohár a hlavně jsme byly všechny moc rády! Děkujeme moc Petce Prajzové a Marii Vavříňkové za trpělivost!!!“

RB

V jedenácti založila web o Malé Vrbce

Když se podíváte na internetové stránky z Horňácka, pochopíte, že Horňáci (nebo alespoň jejich úřady) s internetem nejsou zrovna kamarádi.

O to více zaslouží ale pochvalu dívka z Malé Vrbky, která provozuje stránky o své rodné obci Malé Vrbce. Ta dívka se jmenuje Adéla Srubjanová, její stránky mají adresu **malavrbka.sblog.cz**, a na fotce ji můžete vidět v kroji při Horňáckých slavnostech.

„Začínali jsme s tím že tatka fotil akce Hrubé Vrbky, Kuželova

Blog Adély o Malé Vrbce najdete na <http://malavrbka.sblog.cz>. Adéla má ráda i tradice, takto jsem ji zachytil na Horňáckých slavnostech.

a Malé Vrbky. Říkali jsme si, na co nám fotky budou ležet v počítači, když existuje internet. Asi v jedenácti nebo dvanácti letech jsem si proto založila svůj vlastní první blog,“ řekla nám tato studentka hotelové školy v Uherském Hradišti.

„Vždycky, když se uskuteční nějaká malanská událost, tak den na to už všichni netrpělivě čekají na fotky na webu. V poslední době navíc přidáváme na blog nejenom fotky ale i videa,“ dodává Adéla.

RB

Lipovjana **Lud'ka Kostelanského** k vinohradnictví přivedl folklor

Jsou lidé pracující od nevidím do nevidím a den je pro ně krátkým. Některým ani nestačí jedno zaměstnání. Mezi takové workholiky se řadí i sedmačtyřicetiletý Luděk Kostelanský z Lipova. Vedle řízení firmy provozuje rozkvétající vinařství. Navázal tak na zdejší tradice, které patří na Horňácku k největším.

Historie pěstování a výroby vína jsou v písemnostech obce Lipov zmiňovány již na přelomu 15. a 16. století. Lipov byl také významnou vinařskou obcí, ve které drželi vinohrady jak měšťané z Uherského Hradiště, tak strážnické panstvo.

vinohradě se věnuje podle Kostelanského celá rodina. Někdy zvláště při sklizni a zelených pracích nestačí ani to, a vypomohou přátelé.

„Obhospodařuji především odrůdy patřící neodmyslitelně do této oblasti jako je Sylvánské zelené, Rulandské šedé, Rulandské modré či Zweigeltrebe. Velmi spokojený jsem zvláště se starou téměř vymizelou odrůdou Sylvánským zeleným. Tuto odrůdu postupně nahrazovala odrůda Miller Thurgau. Víno ze Sylvánu bylo považováno za obyčejné selské tvrdé víno. Ovšem při redukované sklizni dává nádherná plná kořenitá vína, která jsou milovníky vín velmi ceněna a žádána,“ tvrdí horňácký vinař.

Luděk Kostelanský se věnuje od počátku ekologickému vinařství. Už při výsadbě vinohradu si uvědomoval, že při pěstování vína se chce vrátit zpět do doby před masivním nástupem chemie do vinařství.

„V mnoha případech dnes vinohrad připomíná chemickou laboratoř než zdravý biotop plný života. Půda je zbavena všeho živého, všech mikroorganizmů herbicidními postřiky, réva je pravidelně koupána v chemických postřicích, které už nechrání rostlinu jen zvenčí, ale pronikají dovnitř do rostliny. Rozhodl jsem se proto celý vinohrad obdělávat v ekologickém režimu,“ vysvětluje Luděk Kostelanský. Je si také při obhospodařování vědom větší pracnosti a většího rizika. Právě rizika poznal snaživý vinař letos a s hořkým pocitem si je „vypil“ až do samého dna. Kvůli nepřízní počasí a silnému tlaku nemoci byla výsledkem velká ztráta úrody - téměř nulová. Přesto je Luděk přesvědčen, že ekologie je ta pravá cesta ke zdravé krajině a zdravému vínu. Se stejnou filozofií přistupuje i k výrobě vína.

„K vinohradnictví jsem se dostal díky folkloru. Od mládí jsem působil v souboru Lipovjan. Díky tomu se člověk setkává s historií a tradicemi svého regionu, ke kterému samozřejmě patří víno. Už jako kluk jsem si říkal, že až vyrostu, bude mým koníčkem vinařství. Sen se mi začal plnit teprve v roce 2003, kdy Evropská unie rozhodla, že zakáže výsadbu vinic. To byl pro mne impuls po dlouholetém zvažování. Řekl jsem si, že buď vysadím vinici teď, nebo už nikdy. A tak jsem začal v roce 2004 vinohradničit a vinařit,“ vrací se k počátkům svého záměru Luděk Kostelanský.

„Současná uniformní vína necharakterizují konkrétního vinaře. Jsem přesvědčen, že víno musí ve své chuti, vůni, barvě a plnosti odrážet region, kde se vinohrad nachází, ročník ve kterém víno dozrávalo, a stav vinohradu. Vylepšování vína přídavnými látkami dnes tak hojně užívanými jako jsou enzymy, taniny a další chemie vínu jako kulturnímu nápoji spíše ubližují. Staví ho pak do role průmyslově vyráběného nápoje. Tím víno ztrácí vztah jak ke krajině, ke své historii, i k vinaři samému,“ tvrdí.

Budování vlastního sklepa

Sázka na ekologii

Vysadil necelé tři hektary vinohradu ve viniční trati Nad Radostnou. Na historickém místě, o kterém se píše v dochované horenské knize vinohradů v Hoře Radostná z roku 1773. Je samozřejmé, že celé vinařské hospodářství v tomto rozsahu by sám nezvládl provozovat. Práci ve

K tradičnímu vinaření patří rovněž sklep. Proto si ho jako správný vinař Luděk Kostelanský buduje. Nedokáže si totiž představit lepší prostředí pro ochutnávání vína a povídání o něm jinde než právě v tomto prostředí. Atmosféra sklepa dá podle něho vínu další rozměr. Při naší návštěvě den před „lipovským hodama,“ si dodělával sám dlažbu ve sklepní rotundě, kde ukázal, jak se bude i dobře zpívat, když chlapy po-

zve na pohárek. Obdivuhodné také je, že celou rozsáhlou novostavbu si řídí a provádí sám nebo při větších nárazových pracích s pomocí rodiny. Na odbornou výpomoc si pozval pouze mistra klempířského. „Krátke po výsadbě vinohradu jsme se rozhodli postavit sklep. Sklep včetně sklepního hospodářství a prostory pro degustaci vín. Po dokončení stavby bude v objektu kromě již zmiňovaného sklepního hospodářství taky prostor pro konání menších akcí spojených s vínem a ubytování,“ doplňuje plány Luděk s těšením, až bude mít i tuto další budovatelskou záležitost za sebou.

Víno z Horňácka je kvalitní

I když není Horňácko vínem známé a proslavené jako další oblasti Slovácka a vinaři jižnějších částí Moravy jsou podceňována, prosazuje lipovský vinař jednoznačný názor. „Naše vína se mohou směle postavit vedle vín z jiných oblastí. Musíme jen pěstovat odrůdy, které do našeho regionu tradičně patří, jako jsou například rulandské odrůdy, sylván, mu-

lerka, zweigeltrebe. Již naši předci zjistili, že zdejší těžké jílovité půdy a klima dávají těmto vínům nezaměnitelný charakter. Pouštění se do pěstování dnes moderních kabernetových odrůd přináší většinou při celomoravském srovnávání zklamání. Tradiční vína z našeho regionu byla v minulosti úspěšná a žádaná. Věřím, že i do budoucna tomu nebude jinak,“ uzavírá náš rozhovor ekologický vinař z Lipova Luděk Kostelanský.

Text a foto: Antonín Vrba

Skrytá vánoční pravda

Sboreček žen z Lipova a muzika Petra Galečky nahrávaly nové CD

Za chvíli uplyne jeden celý rok od krásného vánočního koncertu Sborečku žen z Lipova v lipovském kostele. A právě necelý rok od této chvíle také vychází „cédéčko“ Skrytá vánoční pravda Sborečku a Horňácké cimbálové muziky Petra Galečky, na kterém písně z kostela znějí. „Po koncertu se lidé ptali, jestli nemáme jeho záznam. Tak jsme se rozhodli, že natočíme cédéčko,“ vysvětlovala mi okolnosti vzniku „cédéčka“ umělecká vedoucí Sborečku Štěpánka Tomčalová přímo v nahrávacím studiu Základní umělecké školy ve Veselí nad Moravou (na fotce vpravo).

Natočit originální muziku s vánoční tematikou není určitě snadné, i ona sama přiznává, že je těžké najít vánoční materiál, který by nebyl ozpíván. „Oslovili jsme proto paní Evu Grombířovou, ona nám zazpívala písničky, které zná a zpívá o Vánocích a některé z nich jsme na koncertě v kostele zpívali. Snažili jsme se vybírat písničky, které nejsou až tak známé,“ říká Štěpánka Tomčalová.

Při našem povídání přišla řeč také na současnou „formu“ Sborečku,

ktej si dokázal získat výbornou pověst. „Myslím, že jako sbor jsme v pohodě, jako ženy jsme ale neustále v napětí, protože pro každý ženský sbor je náročné zkombinovat naše aktivity ve volném čase se starostí o rodinu,“ odpovídala paní Tomčalová, která vzápětí dodávala: „Zkoušení i vystupování vyžaduje od každé členky maximální zapálení, a to u nás panuje. Myslím, že všechny členky sboru dávají folkloru své srdce, a to už několik let.“

Ještě dodávám, že pod celým projektem je podepsán jako zvukový režisér Stanislav Valášek a hudební režisér Miroslav Kolacia. Snad můžu prozradit, že oba muži dohlíželi na nahrávání muziky i Sborečku velmi bedlivě a často jsem z jejich úst slyšel: Ještě jednou... ještě jednou... ještě jednou... A muzikanti hráli, hráli a hráli, a ženy zpívaly a zpívaly a zpívaly. Kolikrát? To nejde spočítat ... Na webu www.slovackoDNES.cz se můžete na nahrávání ve studiu podívat.

RB

Devadesátiletý myslivec

Už skoro rok jsem sliboval vitálnímu dědákovi Jaroslavu Sečkařovi z Louky, že ho navštívím a popovyládáme si nejen o jeho velkém celoživotním koníčku-myslivosti. Uvnitř domu v místnostech, kde pobývá, je na stěnách pověšeno hned několik trofejí, prozrazujících, že byl úspěšným nimrodem. Když jsem k panu Sečkařovi koncem října s předem ohlášenou návštěvou zavítal, tak se přehraboval na stole v hromadě zažloutlých fotografií.

Náhle mi ukázal podobenku kulaťou, rozbitnou, s kterou se na začátku povídání hned i pochlubil: „Tak takový krásný snímek budu mít na pomníku, až umru. Budu na něho hledět ze země na zem,“ vítá mě s nečekaným černým humorem senior, který na jaře oslavil ve zdraví úctyhodných devadesát křížků na bedrech.

Vzpomínka na kamarády

„Skoro celý život jsem pracoval v zemědělství. Měli jsme doma rozsáhlé hospodářství, prasata, dobytek i koně. Zvláště na ty koně rád vzpomínám. Byli hodně pěkní, tažní i lehci,“ začíná vyprávět Jaroslav Sečkař. Vedle starání o zvířata a šestihektarové pole také pracoval v dřevovýrobě na okraji Louky, v tehdejší Trudu.

„I když jsem nebyl vyučený žádnou profesí, byl jsem více jak vyučený. Učil jsem mladší spolupracovníky, jak se zhotovují vrata, okna, dveře a další výrobky,“ vypráví o své pracovní zručnosti.

Od vzpomínky na práci přechází stařeček na vzpomínky své nejlepší zábavy - myslivost. „Až po druhé světové válce bylo možné vytvořit myslivecké sdružení. Mohla ho založit pouze osoba vlastnící lovecký lístek s patřičným oprávněním. V Louce to byl Emil Fišer. Po založení MS s názvem Volavec v roce 1946 získal další zakládající členy, kteří si udělali myslivecké zkoušky. Vedle Fišera a mne tam byli ještě Jan Sečkař, František

Maňák, Jan Čajka, Antonín Jakubiček, Jan Jakubiček, Antonín Kočí, Emil Polách, Josef Polách, Jan Ondruš, Josef Šimlík a Jan Hudeček,“ vzpomíná na kamarády, z kterých již většina nežije. Obhospodařovali katastrální území

Volavec směrem na Velkou, patřící předtím pánům z Uherského Ostrohu. „V dřívější době jsme mívali snad nejvíce zajíců v širokém okolí. Na devíti stech hektarech jsme stříleli až na pět set kusů. Bažanty jsme zase ve větším po-

Už podeváté se podařilo v Louce uspořádat v listopadu Svatohubertskou mši za účasti MS Volavec a hostů z hornáckého regionu. Mši svatou, kterou doprovázel zpěv a hudba místního chrámového sboru, celebroidl P. Petr Wnuk.

Po mši svaté následoval bohatý doprovodný program. Na ukončení se sešli myslivci a jejich hosté v sále kulturního domu k nedělnímu obědu a besedě, na které si myslivci předávali své zkušenosti a lovecké zážitky.

Za celou touto, pro myslivost prospěšnou akci, stojí hlavně firma Expal, která tyto mše nejen organizuje, ale i finančně zaštiťuje. Na spolupráci se podílí s obcí Louka, Římskokatolickou farností Lipov a místními sponzory. Je třeba poděkovat všem organizátorům i návštěvníkům a věřit, že tato již začatá tradice na Hornácku bude zachována.

Text a foto: František Gajovský

strádali. Za prodané zajíce jsme si u nás nechali udělat stejnokroje. Do té doby jsme vypadali vyšantročení v různém oblečení jak loupežníci, ne jako myslivci. Na hony jsme rádi zajížděli za kamarády do Velké. Kolikrát byla mezi námi i pořádná hádka, kdo bude nominován. Všichni tam chtěli chodit. Veličení totiž byli při i po honě hodně veselí. Zpívalo se tam a také se hodně vypilo.“

Jaroslav Sečkař zajížděl rád s velickým lékařem Oldřichem Janouchem za zážitky lovit až na dalekou Šumavu. Odtud mu nyní visí na stěně trofej střeleného jelena desateráka a rarita dvanáctáka. „Daňka jsem skolil v Horšovském Týně, v Karlových Varech muflona. Nad hlavou máte královského bažanta,“ ukazuje s jiskrou v očích na své nejcennější životní úlovky.

Radost z blízkých

Náhle změnil téma a hlásí: „Nesmím zapomenout na moji ženu Marii, která zemřela před dvěmi lety. Měla pro moje potěšení z myslivosti pochopení. Byla přímo výbornou, tolerantní, chytrou ženou, doslova světicí. Byla rovněž šikovnou kuchařkou, která vypomáhala při různých slavnostech po širokém okolí,“ vzpomíná s chválou na milovanou manželku.

Radost však má největší, když má kolem sebe v rodině také jemu podobné myslivecké nadšence. „Myslivost se v rodině traduje. Už můj otec byl myslivcem. Pokračuje v tom hodně aktivně i manžel mé dcery Jan Škopík. Jeho syn Jan vystudoval dokonce vysokou školu lesnickou. Začátkem letošního roku mě potěšila pravnučka Barunka Škopíková, která složila myslivecké zkoušky v Hodoníně s vyznamenáním a byla lepší, jak chlapi,“ uzavírá Jaroslav Sečkař. Když se s poděkováním loučím, začne nahlížet do jedné ze dvou položených knih na stole a volá ke mně ve dveřích: „Ještě mám velkého koníčka v počtení historických knih.“

Text a foto: Antonín Vrba

„Žádná idylka, trápí mě zdraví,“ vzkazuje Luboš Holý

21. října se dožil významného životního jubilea rodák z Hrubé Vrbky, pěvecký folklorní bohatýr Moravy, vyhlášený vysokoškolský pedagog Veterinární a farmaceutické univerzity v Brně, profesí uznávaný daleko za hranicemi naší vlasti, Luboš Holý.

K jeho „osmdesátce“ chystali na mnoha místech v průběhu roku organizátoři pořady s jeho vystoupením. Na většinu se snažil přijet, ale z některých se musel Luboš Holý omluvit kvůli zhoršujícímu zdravotnímu stavu.

Se zapřením vystupoval naposledy na veřejnosti v neděli 10. října v Brně v divadle Husa na provázku v galaprogramu Chvála Bohu, že sem sa narodiu...

Srdnatě to nakonec vydržel. Jubilantovi mimo jiné gratulanty přijeli zazpívat a zahrát z Hornáčka, sólista Martin Zálesák z Velké nad Veličkou, rodák z Hrubé Vrbky žijící v Uherském Brodě Jaroš Hrbáč, mužský sbor z Hrubé Vrbky

vedený Jurkou Miškeříkem a cimbálové muziky primášů Martina Hrbáče a Petra Mičky.

S kyticí po skončení přišla poblahopřát i hrubovrbecká starostka Anna Černobýlová. „Významných osobností a rodáků z naší obce si hodně vážím. Když jsem mu nestihla popřát v létě na Hornácku, nemohla jsem si nechat uniknout příležitost tady v Brně,“ prohlásila Černobýlová.

Pořad moderovali Jan Rokyta a Břetislav Rychlík. Luboš Holý se snažil na jejich otázky vtipně odpovídat, ale bylo na něm cítit, že nebyl, jak se říká, „ve své kůži.“

Po skončení pořadu také kvůli bolestem odjel ihned odpočívat domů. Můj plánovaný rozsáhlý rozhovor se tím pro časopis neuskutečnil. Pár dní před tiskem posledního letošního čísla mně došla v emailové poště jeho omluvná odpověď. Cituji:

„Vítaj Tondo, jsem momentálně ve stavu, ve kterém sa ně nechce

ani přemýšlet, ani psát, zejména o vitalitě, která mne nějak v poslední době opustila. Už téměř osm neděl mne trápí revmatická artróza, která mne deptá natolik, že musím snášet bolesti rukou a nohou. Beru velké množství kdekjakých patáků, a tak nemám chuť k jídlu a už jsem zhubl tak 12 kg, a tak mám váhu, jak jsem měl, když jsem maturoval. Čili žádná idyla a nic zatím neplánuju... Vítaj přeč.“

Tož, Lubošku, nedá sa nic děuat. Napíšu o tobě, až budeš mět další nejbližší jubiéum, tu „devadesátku“. Zdraví je preca jen jedno. Prejeme nech nemoc rychlo odejde a opět sa budeš brzo na pódiu „pohrávat“ pred muzikú s tvojú milovanú pesničkú.

Těšit zpěvem tvoje příznivce a kamarády, kerých máš neúrekom. Na tvoje zdraví !!!

Tonda Vrba

Velká podruhé hostila lidové vypravěče

na počest

Vaška Mlýnka

Po loňské úspěšné premiéře pořadu Humor - korení našeho života, který byl věnován vzpomínce na legendárního vypravěče Vaška Mlýnka v Kuželově, se pořadatelé z centra hornáckého regionu rozhodli opět pozvat do zdejšího kulturního domu lidové vypravěče. Na velickém pódiu se v druhém dějství představili: Ozefa Omáček alias Daniela Píscová ze slovenských Krakovan u Piešťan, Filoména alias Eva Doupovcová z Vracova, kamarád a pamětník Vaška Mlýnka František Ševečka z Kuželova, František Šmíd z Dolního Němčí, Josef Černý z Hodonína, Jan Bajko z Nové Lhoty a vtipným slovem přispíval i jeden z dvojice moderátorů Martin Kuchyňka.

Po čas rozbíhajícího pořadu, bez ohlášení předem, se dovolila mezi účinkující vstoupit i osobnost slovácké dechovky, bývalý kapelník Mistrňanky Antonín Pavluš ze Svatobořic-Mistřina.

Jeho skvěle podaný humor hodně překvapil a nakonec byl právem diváky vybrán reprezentovat Slovácko

v polovině června příštího roku na republikové setkání slovenských vypravěčů.

Pozvání nabídla jedna z organizátorek, přítomná „tetička Omáček.“ Na rozjásanou scénu zavítalo neočekávaně zařečňovat i několik vyzyvaných diváků.

Oproti loňsku nevystoupil s humorem před veřejnost přítomný syn legendárního vypravěče Václav Mlýnek. I když věděl o plánované akci rok dopředu, nepřijal „těsně“ pozvání organizátorů.

Určitým dalším zklamáním pořadatelů byla velmi slabá

účast samotných domácích Veličanů, kteří už poněkolkáté přesvědčili, že tradice, kultura jim v místě domova nic neříká.

A aby se posluchači tentokrát v ne zcela zaplněném sále nemuseli tři hodiny smát bez oddechnutí, zamuzicírovaly a zazpívaly Hornácká cimbálová muzika Romana Sokola a školní muzika Velické trnečky.

„Kromě jednoho slováckého vypravěči mluvíli bezchybnými nářečímí. Slovenská vypravěčka a tři slovácké vypravěči byli zábavní asi jako Zdeněk Galuška. Setkání tedy bylo umělecky úspěšné,“ ohodnotil pořad nejvzdálenější návštěvník z Prahy Pavel Fiala, který byl zároveň pozorovatelem vyslaným Folklořním sdružením České republiky.

„Přál bych si, aby se nesoutěžní pořad vybraných českých a moravských vypravěčů pravidelně konal ve Strážnici u v průběhu slavností,“ dodal folklorní odborník.

(av)

Slavnost **děkuvzdání i tanec** radosti

Podívejte se, o co usiluje ředitelka mateřské školy v Uherském Ostrohu

„Ahoj, ahoj, je dobře, že jsi s námi, ahoj, ahoj, je dobře, že jsi tu,“ volá Zdeňka Baladová na děti i jejich rodiče, kteří sedí v kruhu a ona se je snaží ze židlí zvednout.

Snaha této ženy, ředitelky Mateřské školky s křesťanským zaměřením v Uherském Ostrohu, je obdivuhodná.

Zejména na rodičích dětí z této školky je vidět, že na nějakou komunikaci s ostatními nejsou příliš zvyklí.

Nálada při setkání, které má název Slavnost děkuvzdání, je ale výborná, později se dozvídám, že ředitelka se snaží ve školce o vzdělávací program, který má kořeny v Německu a jehož název zní: Nejkrásnější pod sluncem je být pod sluncem.

Jde v něm mimo jiné o to, aby děti i rodiče spolu co nejvíce komunikovali, aby se účastnili podobných akcí, jako byla třeba Slavnost děkuvzdání.

„V dnešní konzumní společnosti

nám toto „společenství radosti a vzájemné spolupráce“ chybí a bohužel se vytrácí. Právě proto je potřeba ho obnovovat - přes ty nejmenší,“ vysvětluje, ale zároveň sama při zmiňované slavnosti vidí, že to nebude jednoduché. „Opět jsem se přesvědčila, že jsme spíše na začátku té úžasné cesty. S dětmi to jde lépe, rodiče potřebují více času. Jsou zvyklí na tradiční oslavy - nechat se bavit. Ne že bych byla zklamaná, ale chci asi po nich moc rychle zapojení se do něčeho, co je sice úžasné, ale nejde to hned. Přesto vím, že ta cesta je správná a jen ji odkrývat postupně,“ čtu její slova, která mi posílá brzy po skončení celé slavnosti.

RB
(Na www.slovackoDNES.cz najdete video ze slavnosti)

Krásné hodové pásmo dětí ze školky

Paní učitelky z Mateřské školky Sídliště v Uherském Ostrohu si společně se svými dětmi připravily velmi pěkné hodové pásmo. Těšily se, jak ho ukáží během ostrožských hodů co největšímu množství lidí, ale nakonec na ně přišla řada až na úplný konec. Při jejich tančení tak bylo diváků poskovnu, ale ti, kteří na místě byli, museli být velmi spokojeni. Bylo obdivuhodné, že se paní učitelky do nelehkého zkoušení pustily a takové pásmo děti naučily - samozřejmě, pochvala patří také samotným dětem. Není určitě moc školek, kde by takové hodové pásmo mohly ukázat. Na webu www.slovackoDNES.cz se na vystoupení dětí u zvonice můžete podívat.

RB

Co nového v Pastelce

Máme za sebou další rok úspěšného Zámeckého bloudění, akce, kde mezi sebou soupeří strach s odvahou. Hrůzostrašná náruč zámku se otevřela každému, kdo chtěl zažít něco méně obvyklého.

Chtěli bychom poděkovat za spolupráci divadelní a šermířské společnosti Memento Mori, divadelnímu souboru BLIC a hlavně všem našim externistům a dobrovolníkům. Také vám všem, kteří jste naši akci navštívili,

patří velký dík. Bez vás by naše práce neměla smysl.

V prosinci chystá náš DDM Mikulášské těšení, a to na 5. 12. 2010 - jedná se o vánoční výtvarné dílničky a příchod Mikuláše, dále 11. 12. 2010 proběhne finále VZP L-Diamonds Aerobic Tour v Hluku.

Před samotnými vánočními svátky chystáme pro děti výukový program, tak jako každý rok - Vánoční zvyky. Letos v duchu tradičních čes-

kých Vánoc a jejich zvyků. Budeme také rádi, když budete pravidelně sledovat naše stránky www.ddmpastelka.cz.

Klára Zacharová, DDM Pastelka

Inzerujte v časopise KRAJEM SVATÉHO ANTONÍNKA

A

Inzerce - celá strana
185 x 262 mm

A

B

Inzerce - půl strany
185 x 130 mm

B

D

Inzerce - čtvrt strany
185 x 63 mm

D

F

Inzerce - osmina strany
91 x 63 mm

F

E

Inzerce - půl strany
91 x 262 mm

E

C

Inzerce - čtvrt strany
91 x 130 mm

C

Cena za inzerci včetně DPH

Formát inzerátu	podnikatelé	občané
A	5 000 Kč	2 500 Kč
B	2 500 Kč	1 250 Kč
C	1 250 Kč	625 Kč
D	1 250 Kč	625 Kč
E	2 500 Kč	1 250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
Jiný rozměr za 1 cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Rádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Slevy za opakování inzerce

Počet opakování	sleva
2 x	5%
3 x	10%
4 x a více	15%

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A 640,- Kč Formát B 510,- Kč Formát C 360,- Kč
Formát D 360,- Kč Formát E 310,- Kč Formát F 290,- Kč
 Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta úprava textu a (vlození) jedné fotografie (BMP prvku). Náročnější úprava dle hodinové sazby.

Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
 (barevnost CMYK, 300 DPI), Texty ve formátu .doc, .txt, (WORD)

lvprint@lvprint.cz • 777 750 159

Inzeráty v tiskové kvalitě zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
 (barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu
mikroregion@ostrozsko.cz

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA

NA ZDRAVÉ SPANÍ

H-NÁBYTEK
 PODNIKOVÁ PRODEJNA!

NA RYNKU 1493
KUNOVICE
 TEL.: 572 501 602

**BUKOVÉ
 POSTELE**
 od 7 900,-

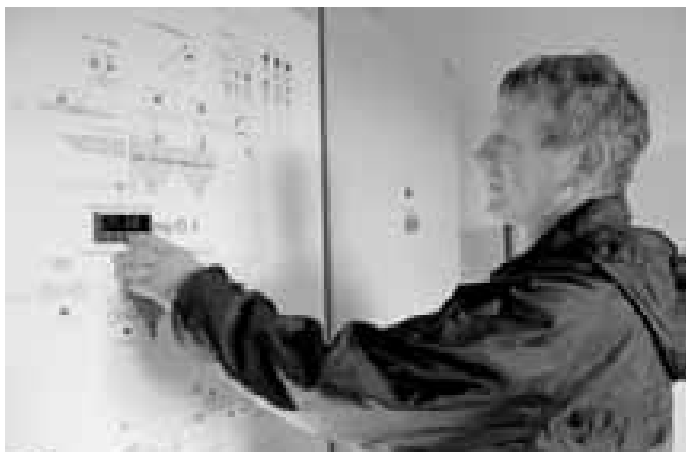
NÁBYTEK Z MATERIÁLŮ:
 BOROVICE,
 SMRK, BUK, DUB,
 LAMINO AJ.

MIMOŘÁDNÉ CENOVÉ ZVÝHODNĚNÍ BUKOVÝCH POSTELÍ A TEMPUROVÝCH MATRACÍ.

největší výběr ortopedických - zdravotních matrací - přikrývek - polštářů- roštů - postelí

Pošesté starostou ...

Třiapadesátiletý stavební inženýr z centra horňáckého regionu Jiří Pšurný patří po nedávných volbách bezesporu k osobnostem komunální politiky v celé České republice. Už v "porevoluční době", na podzim roku 1990 usedl poprvé do starostovského křesla. Bez přestávky, bez ohrožení opozice „odsloužil“ pět volebních období. Letos si tedy připomenul dvacet let v ne zrovna lehké funkci starosty.

A jak už to na dědině bývá, všem lidem se člověk nezavděčí. Největší kritici se chystali Pšurného sesadit, ale nedokázali k zapotřebí ani základní věc, sestavit a odevzdat v dostatečném termínu kandidátní listinu. Poslední volby sice otrásl s jeho starostovskou židli, ale přání zastupitelstva bylo opět „skoro“ bezproblémové. Od voličů obdržel taky nejvíce hlasů, i když poprvé vyšel s nejtěsnějším vítězstvím. Na ustavujícím zastupitelstvu byl Jiří Pšurný zvolen pošesté starostou Velké nad Veličkou.

Proč některé voliče odradil?

Po rekordním úspěchu „staronový“ starosta přiznal, že letošní volby byly pro něho dost stresující, na rozdíl od těch pěti přecházejících.

„Jsem si velice dobře vědom, že působím v čele radnice už moc dlouho a že už jenom tato skutečnost mnoho lidí popuzuje. Pár měsíců před volbami jsme uvedli do provozu nový obecní úřad, což je taky pro mnohé voliče dobrý důvod mě nechválit. Příjemné pro mě ani nebylo, když v den voleb se po obci válely anonymní letáky zaměřené proti mé osobě. Něco ve smyslu zlostnatělosti a přemoudřelosti, což může být do jisté míry možná pravda,“ přiznává.

„Ale proti některým dalším obviněním, jako například zvýhodňování podnikání kamarádů nebo dokonce přihrávání obecní zakázky příbuzným, bych se chtěl rozhodně ohradit, a to třeba formou podání trestního oznámení, kdyby se anonym ráčil podepsat jménem a příjmením. Rád bych věřil, že tak činil z nevědomosti a špatné informovanosti. O tom, že nedostatečně veřejnost informuji o záměrech a činnosti obce, si taky uvědomuji, proto se možná některé skutečnosti jeví jinak, než opravdu jsou,“ říká Jiří Pšurný.

Když se vrátí dvacet let zpět a přečte Jiří Pšurný předávací protokol, na základě kterého po tehdejší posledním předsedovi MNV úřad převzal, je to podle něho čtení celkem úsměvné.

„Hlavně v tom, že vlastně téměř žádná akce nebyla nějak konkrétněji připravena, nepřevzal jsem prakticky žádnou projektovou dokumentaci. Samé jen, ...mělo by se zařadit do plánu, ...pokusit se zařadit, ...naplánovat podobně,“ vzpomíná na začátky Pšurný.

Na druhé straně, za jeho vedení obce v posledních pěti volebních ob-

dobích proinvestovali více než 320 milionů korun. Realizovali tak třiatřicet investičních akcí s rozpočtem vyšším než jeden milion korun.

„Mezi největší úspěchy počítám kompletní plynofikaci obce, vybudování vodovodu alespoň pro ty části obce, kde byl katastrofální nedostatek podzemní vody, výstavbu ČOV a dobudování kanalizace v obci, investice do školy včetně sportovní haly v několika etapách v celkové hodnotě přes sto milionů korun, výstavbu DPS, sběrného dvora a kompostárny a rekonstrukci školy na náměstí na obecní úřad. A za velký úspěch počítám samozřejmě taky to, že jsme vše zvládali a zvládáme včetně provozu všech zařízení s menším počtem pracovníků než srovnatelné úřady. Od doby MNV jsme zvýšili počet úředníků prakticky jen o jednoho,“ konstatuje s výčtem aktivit starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný.

Antonín Vrba

Jeho nástupce?

Největším překvapením letošních voleb ve Velké nad Veličkou bylo „zabodování“ devětatřicetiletého „sociálního pracovníka“ na velickém obecním úřadě Radka Spaziera. Ve volbách skončil v celkovém pořadí pouze dva hlasy za starostou Jiřím Pšurným (653 hlasů). Původně chtěl kandidovat oblíbený a sympatický muž za TOP 09 - bezpartijní, které se po původním plánování několika obdivovatelů nestačilo ani zaregistrovat.

Nakonec po něm „chňapla“ ODS, kam jako bezpartijní vstoupil s jasným cílem, podpořit především úspěch Jiřího Pšurného. Ten sám po úspěchu Radka prohlásil, že je hodně rád z jeho volebního výsledku a věří, že bude mít v osobě Radka Spaziera zdatnou oporu ve společné práci na radnici.

Pro zajímavost uvedu i další uznání Radka na ustavujícím zastupitelstvu. Jednoznačně byl zvolen členem rady, dále členem kontrolního výboru, členem rady školy, členem sociální komise. Jeho obecní aktivity dokesluje i výčet dalších funkcí mimo zastupitelstvo. Je členem výboru TJ Kordárna, členem výboru Přátel modrého ovoce, uznávaným degustátorem pálenek a především šikovným atletickým trenérem dětí ve Velké.

Tož, hodně dalších úspěchů, Radku! Máš toho na bedrech „nabraného“ hodně, ale voliči i zastupitelstvo ti věří, že to zvládneš a potvrdíš slova staronového starosty Jiřího Pšurného - ten v tobě vidí v budoucnosti prvního muže Velké.

Tonda Vrba